294

ஆட்டம்

ஜெயந்தி வெங்கட்டன்

98, டி.கே. லே.அவுட்
பீளமேடு
கோவை-641004

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

* * *

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (https://ta.wikisource.org), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (http://tamilvu.org) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, https://ta.wikisource.org/s/4kx என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

* * *

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (https://ta.wikisource.org) and Tamil Virtual Academy (http://tamilvu.org). More details about this collaboration can be found at https://ta.wikisource.org/s/4kx.

1. காலம்

காலைப் பொழுதைக் கதிரவ னுதிக்கும்
மாலைப் பொழுதை மகிழ்ந்திட மறைந்தும்
இரவெனப் பகலென இருகூ றாகினாம்
இன்றென இருந்து நேற்றெனக் கழிந்தும்
ஒன்றிய மொன்று தொழிந்து மொழியா
தென்றலின் வாறு பிரிந்திட இயங்கி
வெளியும், காற்றும், வெப்பமும் தட்பமாய்
இயங்குதினை, நிலத்தினை யெனவிடு வகையில்
வித்தும் வியர்வும் முட்டையும் பையுமே
நான்கு விதங்களில் தோன்றிய வுயிர்களின்
பெண்மையும் ஆண்மையும் பெட்புறக் கலந்து
கருவாய் வளர்ந்து வுருவாய்ப் பிறந்து
மண்ணில் வாழும் மாண்டர்க் கெல்லாம்
பொலிவும் நலிவும் பொருந்தப் புலரும்
முதலும் முடிவும் விதிவாக் காலமே!
உன்னரி புணர்த்திய தொப்ப
என்னநா னுணர்த்துவ னதுயின் புறவே!

உ. துறவி

தண்ணிய நிலவொளி தாமரை வாவியில்
வெண்ணிலாத் தவழ விரிந்து கிடந்தவான்,
வளையாக் கதிரொளி வழங்கிடும் வைகறை,
கண்ணுதல் கண்டு களித்திடக் கண்டவர்
மொண்டுகு தாமரை மலர்ந்து நறுமணம்
கனியுளம் களித்து காதல் நுகர்ந்திடப்
புல்லிமீ துறந்து புனக் குழுவும்
வானகத் தனிக்கால் மேனி தீண்டிடத்
நிலம் திகழ்த் தெம்பொருள் தேர்ந்து
வாழப் பிறந்தஇவ் வையகத் திருந்து
இல்லற மல்லது நல்லற மொன்றெனும்
சொல்லுற வாழ்ந்து சுகம்பல துய்த்துச்
செல்வமும் புகழும் சிறக்கவூர் விரும்ப
பழிதுளி யில்லா அழியாப் பெயரொடு
அறிஞர் மதிக்க வறிஞர் துதிக்க
அறமறிந் தொழுகிய அறிஞனைத்
'துறவி' யென்றனர் தொன்மை யோரே.

இவர்கள்

கோடி கோடி மக்கள் கூட்டத்
தேசம் தேய்ந்து செல்வம் தேட
வாடி மெலிந்து வறுமையில் தவித்தோம்
ஈடிணை யில்லா இன்னலின் வெள்ளம்
பாடத் திருந்தும் பயனைக் காணார்
ஆணைப் பிறக்கும் ஆண்மை யறியார்
பெண்ணைப் பிறக்கும் பெருமையைத் தந்தவர்
புவிக்குச் சுமையாய்ப் புலம்புவார் கண்டேன்
ஆழ்ந்த சிந்தனை, அன்பு கனிந்திடல்,
குவிந்தும் மலர்ந்தும் கொள்ளாத் திருமுகம்,
நயமொடு செய்கை நேர்மை நாளும்
பயனொடு செயல்கள் பயிலாக் கடமை
கல்வியறி வில்லாச் செல்வத்தைக் கண்ணுற்
கண்டறி மாண்பு கொண்டதோர் பாசம்
தெளிந்த ஞான தேசு பொலிய
நல்லோர் நினைவும் நயக்க
வல்லோன் திருவடி வாழ்த்துவோர்க் குருவே.

4. புகழ்

புதுமையைப் போலவும், புலமைப் போலவும்,
கொடைப் போலவும், மதமைப் போலவும்
நானா வகையில் பல மனிதர்கள்
படிக்க வடிக்கும் பகுதி யாவல்
சாதி மதமொழி யாதும் பொறுத்திருக்கும்
பெரும் பேணிப் பெருமை திறமையாய்
வழிக்கு வாத இழுக்க மிழுக்கும்
இன்ன அனைத்தையும் நன்றாய்த் தொகுத்து
அறிவும் திறமை மனிதராய்க் கட்டிக்
கொண்ட நாவிக் கோலைத் திருக்கு,
கொண்டுக் தேவர்கள் மகிழ்த் தெய்தாய்
கூறுமாக் கொல்லா முறையில் ஏறுக்
கூறுமாக் செருக்குக் கொட்டாய்க் கோலு
கொட்டாக் கொல்லாம் தவிரான; காட
கொட்டாக் கொல்லாம் மனதே வைப்ப
ஆண்டவன் தந்த யாதும்
வேண்டாது வாழ்ந்து அண்டனை புகழ்

தீ அணைப்பு

கண்ணிற் படாத கண்ணாடியும் கொண்ட—
வாழ இருக்கி மையலக் கொழுப்பில்
மைவனமுபரும் புகழ் கீர்த்தி பொருளாம்!
ஒரு நேர்வாய்ப் புல்பு பாதிகள்:—
மங்கையை கொட்டுமுதல் கொண்ட மிருங்
தோன்றியிருக் கொடுங்குடம் தொடர்போ ராதார்
கண்ணீர் பொருக்கி மண்ணீர் மாக்கி
நின்றனைக் கடப்பி கெட்டுயிர்ப் பலராய்
பொருள்வாய்க் காமம் வருந்தும் மக்களின்
தாழ்வு தவிர்த்திடத் தவத்தி பெண்மே
நிக்காதி மக்கள் நினைவில் நிறுவன
நல்ல திருத்தும் நயப்பட நீ யப்பவன்
செல்வாம் வல்ல இறைவ னதயத்தில்
நிலவை யென்று வல்லவர் போற்றும்
தோற்ற மேதக்கட தோன்ற மீதோர்
எற்ற முழுமை எண்ணக்
கூற்றுக் காண விட்டனர் கொள்கையே!

6. இயமன்

கண்ணில் வியனையுங் காதை வனையும்
எண்ணினார் தோற்றும் மாறி யென்பவன்;
பொய்மை மெய்மையைப் போற்றும் பலனையும்
கல்விக் கோட்டைக் கடமையின் பலனையும்
பதவி வகித்துப் பணம்பறிப் பலனையும்
வினையை வெற்றி வீரமும் ஏற்று
பிறர்பொருள் பறித்துப் பிழைக்கும் வலனையும்
நல்லோர் தம்மை நாத்திக மொன்றும்
பொல்லான், புருகன், போக்கிரி கருங்காய்க்
கண்ணத்தக் கொம்பனை கையில் பிடித்துப்
உருக்கிய இரும்பைக் கண்டுவர் கொடுக்கப்
பருகும் விலைப் பயப்ப ஒத்திட்டே
எருமைக் கடாவே ஏறி வந்துதன்
பாசக் கயிற்றால் பறித்திட இருக்க
உடல்கொண்டு போகா உயிர்கொண்டு போகக்
கூட்டுக் காலனை வருவது
கேட்டவை யோர்க்கெல்லாம் பேகல் வலனே!

7. ஸ்ரீ ப்ரதீபம்

கால வெள்ளமுடன் காற்றில் பேரலைகளில்
ஞானத் துறையும் தேனு வயிரங்களும்
உடலும் உயிரும் உளமும் ஒடுங்கப்
பயந்து நடுங்கப் பண்ணுவோன் பணிந்து
எல்லாம் வல்ல இறைவனின் ஆணை
கேட்பா யென்னக் கையொடு முடக்கக்
கேட்டுக் கேளாய் கால வழுத்தலில்
விட்டு விலங்காய் வேத மிட்டுப்போல்
தும்பை மலரனைத் தூயவெண் பட்டினை
இடுப்பினி லுடுத்தி இறுக்கி மடித்து
முன்பின் அழகுற முறையா யிறக்கி
அங்கவத் திரத்தா லுடலினை மூடிப்
பூணூல் தரித்த புரோகிதன் போலப்
பூ, காய் பழமெனும் புனிதப் பொருட்களுடன்
குடிலுள் முன் வந்து குனிந்து நின்றனன்,
அறமெனும் தொகுதியும் அண்ணலே
துறவியின் இல்லில் தாவிதே. வென்றே!

( )

7. புல்லோ, புழுவோ, பூச்சியோ, விலங்கோ,
உயிரென உலகில் உதித்தபின் அயர்ந்து
வெயிலென மழையென வெளியிடா தயிறும்
உறையுளின் றிட்டோ உட்கார முடியுமோ?
வயிறும், வாயை வையாது விடுமோ?
செய்வன செய்யா தோய்வதே வாழ்வு?
அதனால், அறநெய் அகலில் பெய்து
பஞ்சைத் திரித்துப் பாங்கினில் இட்டுத்
திரியின் நுனியில் எரியைப் பொருத்தி
இருளைத் தொலைக்கும் எழில்விளக் கென்ன,
வீடு விளங்க, நாடு நலம்பெற
நீடத் தனமுது முழுதும் கிளரும்
அறிவு நியமம்; அதனொடு பக்கம்
சாரோன் அழுக்கை தீப்பறை செய்து
பாத்திர பண்ட மெத்தையும் பைய
விளக்கிக் கழுவும் வேலையில்
இளைக்க மின்றி இயங்குவான், இருந்தே

9. உய்ந்திருப்புதல் ௬

நேற்றும் கண்ணம்மைக் கையொரு சிந்தும்
திருத்தமாய்ச் செய்யும் தினசரி வேலையில்,
எவனோ, — வெளியே இருமுதல் கேட்டுவந்து
எட்டிப் பார்த்து, நீ இங்கு இருப்பதேன்:
மண்ணும், காற்றும், மழையும், வெயிலும்,
விண்ணும் போலவே வீதியில் நிற்க்கான
மகனே! என்ன, ஞானிநீ நானோ
எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆணைப்
இயன்ற தென்பார் ஐயனே! இங்கே
ஆக்கை மிகப்பல அடியென; இறைவனை
அழைத்துவா' என்றான் அதனை எனக்
கேட்டதும் இறைவி கிளைகளைப் புறப்
'புல்லினும் சிறியன் அல்ல நானோ;
என்னையும் காணுதற் பொருட்டாய் என்னை
உன்னை அனுப்பிய நன்னெறி உயர்ந்த
இறைவனுக் கனந்த நன்றி யென்று
உரையுளில் அவனுடன் உவந்தனள், புகுந்(

10. இறைநேசி

9. ஏழைகள், கோழைகள் எனுமவர் அன்றி,
அதிகாரர், அய்யர்கள், அமைச்சு ராதியர்
பட்டம் பதவித் தட்ட நிபுணர்கள்,
பக்தர், பாடகர், இந்த புடவியினிலும்
உலகினில் உள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும்
கோயில் குளங்கள், கும்பாபிஷேகம்,
தேர்த் திருவிழா, திதி, தட்சணை
தாட்சணையாய் தந்திடும் தாடி யாருக்கும்,
அலகுகள் குத்தி அருள்வெளிப் படுத்தல்;
பூஜை, தியானம், பூரிக்கும் யாழினிப்
பண்களில் பாடல், பக்தி பஜனைகள்,
நாளும் பொழுதும் நயந்து வியந்து
போற்றுவோர் தம்மைப் பொருட்படுத்தாமல்,
கனவிலும் கடக் கைக்கப் பாடு
மக்கள் நலனில் மனதைப் பதித்த
திராவிடம் உள்ள இறைவன்
சிறைவாசன் மன்னன், மேரி மேக்திலே!

11. தாய்த்தனம்

10 மெய்ப்பவர்க் கென்றும் மொழி பயிலும்
திருப்பவர்க் கென்றும் தமிழை வழங்கியே;
பேர்த்த நினைத்தும் பதிந்தனர் வைத்தும்;
ஆயினும், அருப்புது யாவரை அறிவோர்.
எண்ணி மதியிற் கொண்டப் பயந்தோ
உள்ள நிறைந்தும் உணர்ப்பதை போமை,
இருந்த விருந்தும் இவ்வகை மறந்து:
இவ்வள அவ்வள நாடாது நடப்பிய
பெருமை எய்தாது திருமை எய்திக்
காணின் தீனநீ கூறாது யாதொயாய்
ஞானத் தீனநீ நாடு வருபவர்
உடல்நோய், உணர்வோய் உணர்ந்துதோர் உற்று,
பதிநோய் கிளைவது பலர்பெறக் கொண்டே
அடர்ந்து விட்ட துடிப்பம், நம்மவர்,
நட்டு, நடுவென்ன நுவலி நுணர்வது:
செய்துக் கூறுவித் திருத்தல்
தாய்த்தன மாகலின் தவிர்த்திலன் யானே

12. வியப்பு 11

1. எல்லாம் தானாய், எல்லாம் வல்ல
இறைவனே எங்கும் இதயந் திருத்திய
துறவியின் உள்ளத் தூய்மையை நோக்கி
விழித்து நின்று, வறுமை இன்மைத்
வென்ற அறிந்தும் விளக்க விளைவினன்:
எளிமைக் கெளியன்; வலிமைக்கு வலியன்;
அன்பும் அருளும் அறிவும் அமையக்
கொண்டவன் இன்றுநான் கண்ட காட்சியை
என்னின் இதயம் இருப்பு எழுத்தில்
எழுதின் இது போல் [illegible] தோற்கும்
இயல்பின் வியந்து நயந்திடும் பயனும்
தேவர்க் கிடைத்தும் அன்பட்ட தேர்த்
தீரக் கிடைத்தும் இயல்பட்ட தீர்த்தன்
கடமை புரிந்து கைகொடு விழித்து
மடமை புரிந்து மனத்திடு அடியும்
மந்திர மறையைக் [illegible]
தீர்ந்துநின் சொன்றனன், தாய்க் கடவுளே!

13. நாட்டு வாழ்த்து

புண்ணிய பாரதப் புவியிற் போற்ற
எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்த எண்ணிய
திண்ணிய இதயத் திருத்தகு செல்வியர்
பிறப்பின் பயனைப் பெறுவதற் கேற்ப
இறப்பின் பின்வரு விண்ணுலகு நாடிக்
காலம் வீணாய்க் கழிப்பது தவிர்த்துத்
நிலமே வாழ்வில் நிறைவுறும் ஒழுக்கத்
துன்பம் தொலைத்திட் டின்பம் நிறுத்தி
வீடே வியக்க, நாடே நயக்க,
நாட்டின் தாய்த்தாய்க் கன்னி பவானிக்
கற்றது கோடாது கருத்தில் வைத்துக்
காரணம் காரிய மெனவது கண்டனள்:
மென்மலர்; நாடின் மேல், கால் நூற்றாண்டு
புதுமைக் கொள்கைப் புலமைத் தொகுத்தே
உடலுயிர் உணர்வை உருவ வேட்கையால்.
நாடே உருவி நடப்பவள்
நிறைவை உணர்த்திட இணைந்த நிதியே.

✓ 14. நானே அது +3

~~13~~. உபநிடத் தனைத்தையும் உணர்ந்து விரித்துப்
பெருக்கிக் கூட்டி வகுத்துக் கழித்துச்
சுருக்கிச் சொன்னால் சத்திய மொன்றாம்
உண்மை ஓம்புக! ஒப்பா மொழிக!
ஓம்புவ தொன்றே! ஒழிவ தொன்றே!
ஒவ்வொரு மனிதனும் இவ்விரு சொற்களை
வாழ்வினில் கொண்டு வழியறிந் தியக்கின்
நாத்திகப் பயமும் துக்க மில்லை;
க்ஷேத்திரம் தேடவும் செல்லவும் வேண்டாம்
தோத்திரம் பண்ணவும் தேவையும் [illegible];
சாத்திர மனைத்தும் கற்றிடத் தேவையு
சுத்திர மனையும் அறிந்திட வேண்டாம்;
தீர்த்த மனைத்தும் தேய்ந்தது போதும்;
மாத்திரை முற்றும் மயங்கிட வேண்டாம்;
வேத்திரம் ஒன்றா மனதில் நாடோ
பாத்திரம் நாமே யாமே
சூத்திரம் இதுவே சொற்கள் கண்டே!

14 தீட்டு அட்டுமேனை விட்டு விடாததைக்
கொட்டுவாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு பிடி பாகப்
பட்டுமேன் ஜாதிகளைப் பணத்திலேதா பாடித்தும்
வெட்டு வெளியா: கோடையேபேரி தாமரைத்
கட்டுப் பட்டா அட்டு வெட்டித்தேன்
தட்டுப் போதும் தாட்டுயின் வாரிசைட்த்
திட்ட வட்டமாய்த் திரேவாய் மேயிருந்து
அட்ட கோடி மேல் அமைவும் விடாதும்
நிகாட்டு மெட்டுக்கீ கோலமேன் பண்ணி
வட்டு பாரமணமாக்கிடும் புலைபிறும்
மேட்ட மோனதும் மேடு கேட்டு [illegible]
தொட்டது துலக்கும் தூணி நடுவிலே
ட்டுப் பிடித்து நீங்க வளைந்தும்
விட்டு விடுவது விளைக்கு தொடங்கும்
மேட்டுக்கோ பெருமை மெக்கு மேரிதான்
நீட்டும் நுனியில் விட்டுப்
பட்டால் பூச்சிலேனும் பாக்கணமா பாதுக்கோ.

15. உறவென ஒருவன் உவந்துவள் ளாதும்
பிறனென ஒருவனைப் பிரிவுறும் யாதும்
அறிவு றனவென அறவனைக் காமல்
வறிது றனவென வழியடைக் காமல்
திறக்கும் கதவாய்த் திகழ்ந்தி டாமலும்
சிறவாக் கதவாய் இருந்தி டாமலும்
பறவையைத் தாங்கும் பழமர மெனவும்
இறவைக் கிணற்றின் அருகி றனவும்
அறிவு வேண்டுவோர்க் ககமகிழ்ந் தளித்தும்
திறவு வேண்டுவோர்க்குத் திறந்திடத் தனித்தும்
நறவென இனிக்க நயந்து நின்றும்
பிறவிப் பிணிக்குப் பிடிபடாப் பிறவித்
துறவி வாழும் தோட்ட வீட்டினில்
இறவா இயல்புகள் குறையா திருப்பதால்
மறவாது பலரும் மகிழ்ந்துவந் திருப்பர்
கறிகாய், கனி, பூ — காணவும்
பிறவும் பேணிப் பெறவே றனவே:

17. நிலையாமை

16. நிலையான கோயிற் நீணி வந்தனை
எமதும் இராமயனா சொற்ற மெய்ந்நிறைவோ
ஆறும் அறுகோடி யாதனை ஆய்ந்தோ
வேறும் வாழ்மெய் வேதனை யகந்தோ
யாறும் பழுதுள் பகுதி மகிழ்வுறும்;
பெருமை முதலும் மொழிந்த திருநும்
தால ஆக்கிலே தலைக்கல் தாறந்து
வாழும் நிலயுடை வருந்தி யாது
மேரும் அரசும் மகத்துன உணர்ந்து
நாறும் எழில் நிலவும் இயந்து
போலிப் பொம்மைப் புதின புரிந்து
ஞால வாழ்வின் நாடும் பண்ணில்
காலம் வினையும் கழிந்தவ் தவித்துச்
சீலம் காந்தோர் நிலைக் காத்து
மேலும் மேலும் மெய்யை மேவி
ஞாலம் காண துய்ந்து
கோலம் காணும் குறிக்கோ ளிதுவே;

தோன்றியனாருக்கு ~~திலகம்~~

17. தமிழ்த் நாட்டின் அருமேனன் நலனும்
பிறர்கை படை தாங்கி நாடுத்தும்
படைப்பழி தாரா மைந்தர் நதுயும்
வேந்துடை யவைத் தோங்கு கடத்தும்
அரும்பான் வென்று திறக்க வையின
இருந்துகான உரைக்குக் கிழக்காமரு. இதிலைத்
துணைத் தாத்தம், அதிதிரம், துமத்துவம்
திலைதாய் காணும் கொன்றுருக்கர் திடே!
இவை எமையன் – எதிர்கள் தித்தக்
கருக்! கின்றல் கேட்டு கடிதுக!
குதிப் பகைவனக் குனடுது கட்டு
பதி தோன்றிடுன பகைவனைப் படுவதும்
பதி மெய்த்திடன் இவைவனப் படுவதும்
பகலும் இரவும் பாதுகா ஒன்றி
அகலும் மறுநாள் அகலுதர் காக
நாளொனும் பெயரோடு காவம்
நினை நின்றுமே வாதுகாவ் திடே!

19. ஏக்கதமயம்

146 விந்தை விந்தையென விண்ணில் விரியும்
மந்திர வுலகும் ஆழியும் என்னே!
தந்தி ரத்தில் நீ தங்கிவி டாது;
மந்தி ரத்தில் மாய் கேடுமில் லாது.
சந்திரன் ஒளியும் சுந்தரப் பொழிலும்
சிந்தைக் கிதமே செய்வது கண்டேம்!
சத்திய மன்றில் தலைமேல் நில்லாய்;
சித்த சத்தியே நிலையைப் பெறுவதும்;
புத்தி சத்தியே புகழைப் பெறுவதும்;
அழுக்கிலே மக்களை அனுபவ தக்கில்
ஒழுக்கம் உடையக் குலமான ஓம்புக!
பழக்கம் பண்பின் பதிவைப் பயிறுக!
வழக்கு வாழ்வின் வழியைப் வளர்க்குக!
கொழுக்கும் ஆர்வம் கொண்டவை வென்றும்
இழுக்கம் ஒழித்து இதயத் திருத்தின்
குழுக்குள் விழிந்த குழுநாய்
முழுக்க அழகும் மெய்க்கவிழுத் திருமே!

19 பந்தனை இருந்தும் பாதக மலிந்து
நிந்தனை இருந்தும் நியமமும் மிகுந்து
தந்தைதா யாரும் தாங்கொணா நின்று
நிந்தை மொழிகளால் நிலநில வித்துத்
தந்தை மெலிந்து நினைக்க நினைப்புக்
கந்த ஆடையும் கண்களில் நீரும்
சிந்தைய வினையை முனைகளில் கொட்டு
அந்தக் கொடியும் அம்மைக்கு மாலையும்
வெந்துபுல் கோவியும் முந்தி எண்ணி
வந்தவர் தமக்கு வந்தால் மேவிட்டு
சிந்த மாவிற்றுக் கொடுத்து பருந்து
வேரந் திங்கள் நீருக்கு நேட்டு
மந்திர மோன அந்தமே பெருமாள்
கந்தம் கொடுத்து காவலர் அன்ன
விந்த குணக்கு விவரித்து ஆனக்கு
எந்த வேண்டுவார் சத்த
இந்திரர் ஐயர்களும் போற்றும் பெருமாளே!

20. அட்டில் பாத்திரம் அனுதினம் விளக்கிக்
கொட்டிய நீரொடு குட்டையாய் விட்டான்,
கொசுக்கள் கூடிக் குஞ்சுக் குழாத்தொடு
வசிக்க வாய்த்துக் கொண்ட வாடகை யின்றி!
பல்மறைத் திறன் பதவி பெற்றதும்
அக்கல்வினக் கிருந்தும் அச்சமில் லாமல்,
உளியால் மருத்துவன் உடலில் குத்துதல்
வாதியைப் பருத்த-பருத்த கொசுக்கள்
குத்திக் கொடுக்கும் ரத்தம் பருகி
உறக்கம் கெட்டால் இப்பிணி பற்றில்
இருக்க இயலாதும் பொறுக்க இயலாதும்
மருந்தும் மாயமும் இருந்தும் பொருந்தா
தாதையும் அரசியல் அனுதினம் விடும்
ஜுரவிடன் ஒளியில் தப்பேனா யாக
உறங்குவார் அறுத்துப் போய நின்றேனோ?
காசி அழைப்பின் கடி
மாசி வாமனத்தில் மாசி மலேரியா!

நாட்டை 21

21 பண்ண பழுத்துப் படர்ந்துப் புன்னையில்
தொண்டையில் படரும், தழைத்தது கோலம்
மனக்கண் இருக்க நினைவில் நிலைத்திடும்
இணைத்துக் கீறி ~~இ~~ மறைத்து விட்டும்
முகிழ் தோன்றும் முன்னே கதிர் தோன்றிடுவான
ரீதிகௌளை சாவேரி தோடி மதுவேறும்
பேகம் பேணிப் பிரியைப் பாடு
இருக்கவே இருந்த சொக்கியும் இலக்கியமே
நெருக்கக் கட்டு எருக்குழி கூட்டு
மின்னும் மென்மை மெய்ப்பது மல்கக்
கட்டி விறுபாடும் கடையில் வந்து
பஞ்சமா பாதம் அஞ்சாது பண்ணத்
தாழ்வில் கூட்டுவல் வாழ்வில் வாழும்
அழகைத் தவிர்த்துத் திரிப்பது பழகி
ஒழுகும் தந்தோர் போய முன்னோர்க்
காதையில் அருட்டிக் கட்ட
மாதையில் விரியும் மாலை மலரே.

தென்றல்

அருந்தமிழ் நாட்டின் அன்னை என்ன
இருந்தென் வானகன் வெட்டல் கழிந்துக்
கட்புலன் தொன்று காணக். கவிதை
உட்புலன் தோன்றுமென் குணக்கு. தொல்நாள்,
'பொருளே பொதிந்தப் புன்றவர் அருளை
'அருளே பொதிந்த அமைமுறைத் துணைக்க,
'காதுப் பொதிதாய்க் கருதாக் கவியெனப்
பேசி அவர்களின் பெருமிதம் வெறுக்க,
ஆன தாகத்தில் மொழிப் பிறப்பில
நானென் ஞாதி சாந்துவிட்டேனோ
புல்லாய் மொழிப் புலமையில் பிறந்தால்
நீலாண் பல்லால் மெல்லப். பட்டுப்
பாலாய் மொழிப் பழுதாம் மக்கை
பருகிப் பாவைப் பருகுபு பார்க்க
உன்றுவென்றிலைத்துக் குமைமென் ஞானிடூ
காட்டில் அரும்பிக் கமழ
மாட்டில் வரியும் மாலை மலரே!

24. இழப்பு

கொழுநன் கொடையைக் கொடுத்துத் தொழுதிருந்தான்;
பழியெனப் பிறந்த மையலும் வழிபட்டான்;
உழுதான் வாழ்வும் பழுதுபட் டொழிந்தது;
அழுது தேடும் விழிநீர் வரு நாள்
இழுவை நொறுக்கக் கொழுத்த உடற்கக்
கிழவி, நித்திடும் செவ்வா குச்சன
அழகிய ஒருதிரு தோழியை வாரி
நிழலா யொன்றி நிமிர்த்தி வளர்த்தான்
கிழநீர் காய்ப்புதர் கப்பா மலர்ந்தது.
ஒழுகிய தேவமா டாழகிய தோழி
எழுமெது மொட்டைக் கட்டும் ஏதோ!
அழகிய திண்டுவந் தொறுத்தாடை வைக்கக்
குழுவென ஜந்தும் கொஞ்சனைப் பெரிதிதா!
கழுகு காக்கைக்கள் காணது காத்தும்,
இழவையும் ஓய்ந்து ஒலிமொழி வாகே
கிழவி அங்கழுக் கிடம்பாம்
அழுது பொழுதேறு மைக்குதைய மிழந்தே

24. மந்திர மென்பது வேதமான வனைத்தும்
தந்திர மென்பது தியான வனைத்தும்
தாண்டும் பாது நோக்கும் மாறு,
புத்தேள் ஆவியில் புகுந்து பொருந்து
உள்ள முடிவுகள் சொல்லிய பெருக்
காணும் கண்கள் கனிவான நீணிய
பாத்தி அம்மிகளைப் பாங்காய் படைத்து
செய்ப்பா டனைவே நீரேலோர் பருந்து
நகைநே, அழகை, இன்பம் வாத்து
நாட்டு வாகையைப் பட்ட துணைகளைப்
பாடலும் ஆடலும் பாலே விடவே
பாவைப் பெருந்தும் பாங்குகளின் படைய
இயல்மை நாடக வெனும்பெரும் பொன்னில்
அவையினர் கையொலி அடிக்கடி புரிய
செய்யவேற்கும் திருந்து செய்தின வளர்ந்தும்
நீத்தியம் நாடாங்கு தன்னுள்ளில்
மொத்தமும் கணிணைஞும் மொழிபெறும் நிலையே

௨௫. சென்றுங் கடைபோகிய காதி வாதி
உபதே சிப்பதில் ஒப்புயர் வற்றோன்;
பொய்மைக் கழுவும் புப்புது பெருந்தா
ளைவகைப் போது வாத்துயில் நீத்துப்
புகழ்த் கீதை படைத்துரை வழாவான்.
யோகத் திறம் வைராக்ய கர்மமும்
என்பதாம் பகுதி இருபத்தி ரண்டாம்
சூத்திரத் திட்டமொடு துலக்க மிவ்வென
வைராக்ய கர்மத் தீயில் அமர்ந்து
கொண்டு வந்து கொடுப்ப தொழுவேனே.
பக்வான் சிந்தைப் பக்த ருக்கும்
அமைந்து கொண்டுவந்து வெடித்துக் காணேம்;
ஆதலின் அதில் வகா அட்சரம் அடித்துத்
தத்தாம்ய கர்மனைத் தானெழு நினைவும்;
பரிதியும் வந்து; பார்த்துவம் தெழுந்து
புனிதக் கடமைக் கீ நாடன்
தனது டுங் கடனை நடத்தனன் தனித்தே

வேத வித்தகன் வெளியிலே நிற்கும்
அருந்ததி என்னத் திருந்திய கற்பின்
பார்த்த உன்னைப் படைத்த மாயையின்
இல்லத் திருந்து சொல்லத் தெரிந்தது:
'புலர்ந்த பொழுது போவது போலின்
வயிறும் பசித்து வருத்துது போ போ?
பசித்த உடலிலே வசித்திடு முயிரும்'
என்றுமே என்னை இதயம் நொந் திருக்கையில்;
எட்டுவய தினான்; மொட்டைத் தலைமேல்
கூடையைச் சுமந்து கொண்டிருந் தழுதான்;
அறியாச் சிறுவன் அழக்கண்டு நின்றநா
காறுதல் மொழிகள் கூறித் தடுத்து
ஏதுக்காய் அழுகிறாய்? என்னதான் சொல்லது;
யாரோ அடித்தவர் அப்பனோ என்று
உன்றுணை யாது வினவிட
உறுதிக் கூறினான் உணர்ந்திறந் துடனே.

27. பரிவுறச் ஆய்ந்த அப் பாலகன் பார்த்தான்.
கண்ணும் விழிக்க எண்ணியின் நடித்தவர்
இருந்து விட்டமர்ந்தான்; என்னவெல் லாமோ
கோடையில் வைத்துக் கிறுக்கிட்டு திருத்தித்
தம் மேல் திமிர்த்தி 'தாயகம் ஆய்யாது'
ஒன்றுபோய் விட்டால் கொடுத்தவர் என்றும்
'மாட்டேன்' என அது முறைக்க, அவர்கை
பிடிஎன் பிள்ளை பிடித்து மாறுவே
றெங்கி அமைந்தனர்; விழித்திரு, கண்ணும்
அடுப்பு இடத்தில் தடிப்புகள் எழுந்து
தாயே' என்கிறேன் தழுந் தழுந் திட அவன்
கல்வி கேள்விகளில் வல்லவர் அவர்க்குப்
படிப்பதற் காகப் பலவும் கொடுத்தை
எடுப்பதை அறியும் எந்தை தெரியும்
அடிப்பது மாத்திரம் அறிந்தி நானோ
அறிந்தும் அன்றவன் அதனை
மறந்தவ னானன், மனமொன்றி விடவே;

தீங்கை யின்றித் தீர்த்திவை பயின்றோன்
கங்கையில் மூழ்கிக் கொக்கத் தோடு
கோலம் கொள்கவரும் கதிரோன் கருப்ப
மேனியான் கோண மேலக்குவன் தலைவ
வாடியுடல் மெலிந்தும் வாய்மெலி யாதவன்
முனிவ ரெனுமொன் நினைவுமே மெய்ந்து;
புத்த கங்களை நெற்றுப் படித்தும்
புத்தி மெய்யப் போனதின் நாடக்குட்
புள்ளிமான் கன்றைத் துள்ளிவிளை யாட
உள்ளம் குளிர்ந்து உலாவும் குழந்தையை
பள்ளிக்குக் கன்னம் பல்லையப் பிடித்து
புன்னகை அழுத்தினான்? புரிந்த தவறியாது
அடிபட இடத்தில் குப்புறன் டாங்கு
பார்த்தவன் வயிறு பற்றி எரிந்தது;
சேற்றில் வீழ்ந்தவன் மெல்லெழத் தவறிய
தந்தை யகத்தைத் தவிர்த்து
வைகறை யகலே வணங்குவன் மெழுந்தே

30. சிலந்தியின் முயல் — 29

29. கருத்தாய் நான் அக் கதையைப் படித்தேன்.
கதையைப் படித்தேன் இதயம் கனத்தது;
துறக்கம் காணத் துணிபவர்க் கென்றும்
கிடைத்தன் கொடுத்தி யான பாதையாம்!
அஞ்ஞா னத்தின் அடிமே யறிந்து
கோர்ஜன் வழியின் கைவிளக் கென்ன
நம்பவைக் கின்ற நேயமான சிறுகதை!
இதயம் கொந்தளிப் பெண்ணயிட் டாய்ந்தே
திண்ணையி லிருந்து தெருவில் பார்த்தேன்
காலையும் அவனும் கூடிய கேட்டில்
சிலந்தியு மொன்று சிவசிவா வென்று
வலைபின்னி வைத்து நிலைகொண்டு வாழ்ந்தது;
தவசியைப் போன்று தனிமையில் தங்கியே
பறந்து வந்த ஈ பட்டது வலையில்.
புல்வாய் மீது புலியெனப் பாய்ந்துச்
சிலந்திக் கூடுபோல் சிதையுமே
வளர்ந்து வைத்தவர் வையகத் தெரிய

30. பழைமையானதும் பைந்தமிழ் நாட்டின்
ஒழுகிய வான ஒழுங்குமுறை போற்றி
வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வரலாறு படைக்கும்
திறமிகும் ஒருவன் அறிவென்ற பெரியக்
கற்றுக் கடைபோய் கவிநூற் கொருவன்
மறக்க முடியா மாண்புகள் மலியக்
கற்பனை நயமுங் காட்சித் திறனையும்
பாத்திரப் பாங்கும் பண்பும் பயனுங்
காவிய மென்றுங் கற்றுக் களிக்கவும்
எதிர்கால மக்கள் இதயம் பதியவும்
மறக்க முடியாத தொடர்கதை ஜெயமாய்
படித்து வாழ்க்கைப் பாதையாய் நடக்கும்
இவ்வுலகு மாறும் எழுதிய பொய்க்கை
மணமொழி செய்கின் மெய் பெற்றி
இனவேறு பாடுகள் எதிர்புறு நோக்கித்
தமிழைத் தாழ்த்துவதாகவரன்
தமிழென அத்தினக் கற்கவா காநே!

என்ன இளமை எய்திய போதோட்
டின்று காணுமோன் நின்றதிற் பார்த்தேன்.
வாழ்வில் தாழ்வு வந்துவிட்டாலும்
பாழ்வினை பண்ணிப் பாவியை ஆகும்
இடுக்குக் கூறி எடுத்துக் காட்ட,
வாயில் வாய்மை வைத்திருப்பவனும்
உளத்தில் தூய்மை உடைய ஒருவனை
தேடிய வொன்றி நல்வாழ் வென்று
இறை பக்தியை இடைவிடு தலைவில்
மெய்மையில் கொழுந்தாய் விளங்கு மேனை
மேன்தி நாட்டு செவ்வாழ் வந்தே
கோயில் இலையென வாயில் படியில்
இன்று காணும்போன் நின்றதிற் பார்த்தேன்
ஒருவருக் கேபே ஒருத்தனா யாக
உலகா திருந்திடச் செவ்வாழ்க் கிட்டே
என்பது வாய்ந்தா வழும்
நம்ப ஒருவனைக் காணகவா நானே

34. உறுப்புக் குறைவு தவறி துடித்து
விருப்புறு திருந்து வித்தையைப் பயின்று
குறையறு புகழ். நிறைவுறு இனத்தின்
மக்கள் நால மிக்கை: நலமொன்று
பெருடன் மகிழ்ந்து திருடன் வாழும்
மிகப்பல மனிதர்கள் மிகத்திகர் மாந்தரும்
மனமென இருந்த எளியவர் கருவினை
இன்பத்துள் பலர்களுக் கிளையாக் காமம்
போக ஆசைகள் பொழுதுபோக் காமம்
வாழ்வு எல் துணி வீணாக் காமம்
அறிவுக் கொன்றிய குறிக்கோள் ஒன்றில்
கருத்தும் கண்ணும் பொருத்தி உழைத்துச்
சிறப்புறப் புதுமையாய் உயர்கரிய உயர்வில்
சிறப்புறும் பெருகும் இனவாப் புகழுடன்
எதிர்கா லத்தவர்க் கிலக்கிய மென்றெனப்
பலரும் போற்றிப் பல,
நிலைபெ யத்துள் நிலத்துவாழ் பலரே;

33. குப்பையைக் கிளறிக் கூர்ந்தினை கொண்டு
குப்பித் தகரும் தீக்குச்சிப் பெட்டை
சேகரிக்கக் களக்குறித் தலைக்குமேல் சேகரி
ஒருக்கா வாள்வழித் தெரிட்டும் சுமை
வாக்கிக் கொண்டு குப்பைகளைக் கூட்டி
பாரா என்னும் உழவர் புன்னு
ண்பனே! இன்னுளா நாளு இரவிலு
பகலோன் குவியல் பக்கப் பாதையில்
குறையில்லை: மெல்லப் கூறு: மெதுக்க
பொழுது! புகழ்ந்தோம், உழுதுபவர் பழுத்து
வண்டல் படிந்துள்ளது நெய்த்தி
தொன்னை கத்தர் தொகுப்புப் பயிரி
டைக்கக் கெட்டி மறுபுறம் திருப்பி
விண்ணிடக் காலை தெளிவிடு விக்க
அழுகு மேகமும் மறுக்கிலே மாப்
பேர்றைத் தூய்மை செய்
தொழில் உரத்தனுக்கே உழைக்கவும் ஜீவ!

34 மாட்சிமை மேவி மகிதலம் மகிழக்
கன்னுவி கமழ்தமிழ் எண்ணெழுத் தறிந்து
தெளிவுடு வழக்கும் திருக்குறள் கற்றிய
எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்தி டவும்,
அறத்தினை மறத்தினை அக்கலமா அமைப்
புறமா ஞானின் பெருமைகளைப் போற்றி,
திண்ணிய நாவில் திகழ்ந்தி டவும்
பயிரிடை முனைந்த துயர்க்கடலை வென்று
வீட்டு ஆண் பெண் விகிதா பலர்க்கு
படித்தா இன்னாப் பழிப்பு மாறுப்
எழுதும் வாழ மத இதழ்களின்
கதைகள் படித்துப் பிராயத்தில் மகிழ்ந்த
சத்திய மென்றும் உத்தமத் திறனைக்
கொண்டு மேம்படுத் கூறும் கொள்கைத்
தாழ்மையைத் தழுவி வாழ்வில் முப்பவர்
அதற்கு ஈனா தமிழ்ப்பா
சொந்தக் காணாத கோள்முகமைக் கொண்டோ

35. வெளிறிய வானில் கருமுகில் விரிந்து
விழியிடை மின்னிச் செவியிடை முழங்கி
ஆடு மாடுகள், அழகுமான் பிணைகள்
மக்கள் மந்தையாய் மகிழ்வுற நனைத்து
புதியன பெய்து பொழியும் பருவின்,
காற்றும் மழையும் கலந்தது வாடைக்
காற்றைப் பெய்து கொன்று தின்னையும்
பெருமாலை போதத் தயிரைப் புலிகள்
தின்பன நிற்கும் அஞ்சிடாத் தேரா
எறும்புகள் வாடி மார்பில் தலையில்
வயலில் தோன்றி உயிர்பெற உழுத
பலநூறு கோடிப் பல்லினம் பிணங்கள்
உழுதோர் மாக உவந்தனர் வாழ
உழுதவன் படுத்தி உடம்பு சிவந்திடு
விழுதும் தையுமாய் தோன்றியதிப் பார்போல
பாடுபாத் திரிந்த மாழைகள்
காடுபாத் திரிந்து பெய்து கொத்துத் தடிகை

37. தாய்மை புனிதத்தில் தூய்மை வீழ்வதா
வாய்மை வாயில் வாடுவதா ஈதே
திராவிட தன்மானம் இருந்தால் என்னே
தந்திரத் தாரைக்கும் அஞ்சாது வென்றும்
உயிர்த் துறந்த உண்மையை மறைத்துப்
எல்லாம் வல்லோன் ஈசனை நியமித்து
நெறியின் பொருளைக் கல்லில் கட்டிக்
கும்பிடக் கூடி நம்பிட வைத்துத்
திண்மம் சாடலின் தாங்கா தீதரைத்
தாழ்ந்து ஜாதிமுறை தாழ்த்தி தீமைத்
தீர்தலை போல சாதியைத் தாம்
கடந்தவன் கோபத் தலைத்துத் கோபத்
தீண்டுகாலம் பேசு தன்மையைத்த வாழு
ஆண்போல் நடந்து பெண்போல் பேசிக்
கயிறு திரித்து வயிறு வளர்த்தோர்
இந்திய மக்களுக் கிடை
தொண்டர வக்கிரம் தோல்வரும் இவரே!

37. அறியத் தக்கன அறிந்தன வறிந்து
புரியத் தக்கன புரிந்திடுமன்; புரியக்
கிற்றும் கல்லான்; கண்டேல் கடவுள்;
இல்லவை யெல்லாம் இறுதியைத் தன்னில்
அல்லவை யெல்லாம் அழித்தனக் கொண்டே
வந்துதன் போகேல் வடிவேலி பதுமைய
தேடித் தொழுதிடத் திருவடி தொடர்கின்ற
திட்டுக் கட்டுத் திருநாள் அறிப்பமன்;
ஆளப் பிறந்த அரசன் வந்து
தேராக் கொள்ள ஏற்றிப் பார்த்துக்
காக்கைகளைக் கடிந்த கதையைத் திருவடி
ஆலயப் படுகேல் கபிலனைத் தரியமன்,
கோயிலின் வாசன் வந்திருக் கும்போய்.
கொடியில் வாழும் கைவினை வெண்ணைத்
திருவடி யெழுந்துறும் தொடர்பு தொடு
முன்னோக் கொழுந்து பூந்து
வின்னைக் காணும் வெற்றையில் கொண்டே,

38\. பித்தன் என்று புவியுலகோர் சொன்ன
பெயரை விட்டுப் பெரியது வாக்கே!
பெயருள் வாக்கும் பெரிய தாயினும்
சிறிய ஞானமென்று சிந்தையில் அடங்கும்.
சிந்தையே மனமாய்ச் சித்தமாய் படுமே!
மனமே உலகம்; மனமே ஆத்மா!
உனதே பாவனை பகுத்து உணர்க்குமே!
மனத்திலும் பெரியது சித்த மென்பதும்;
சித்த மனத்துள் மனத்தில் அடங்கும்;
ஐயங் காணத்தும் சிந்தையில் அடங்கும்
சித்தின அடங்குதல் சித்த மென்பதில்!
சித்த மென்பதுவே சத்திய மாகும்!
சத்தி யத்தினைச் சதாஅ காலமே
உணர்த்தினைத் தொடும்பல் தியான மென்பர்;
தியான மென்பதே விஞ்ஞான மெனவே
அஞ்ஞான மெனத்தும் அகலின்
மெய்ஞ்ஞான ஆத்மா ஆய்வாமென் பதுவே!

39\. பணமல பிறக்கும் மனையிலா மனாய்
அணிவதற் காக அவர்மொழி உடன்
அணைத்திடும் ஆய்ந்தாய் கேள்வியில் தடவித்
தணித்தா னாறிந்து தனியனு மாகி
அழியா விருந்துக் கணுகுதல் தவிர்த்தும்
அனுகா தவனா அழைத்தல் தவிர்த்தும்
பண்புமே பரிவும் பார்வையில் படா
அறிந்து வீந்தவர்க் காவண ஒய்தும்
எவரைப் பற்றியும் இழுத்துரை யாமல்
எவரைப் பற்றியும் எத்தியும் பாமல்
உரைக்க உள்ளதை ஒளிக்கா துரைத்து
மறைக்க உள்ளதை மறையாது மறைத்துத்
தன்பால் பெற்றவர் தாழவி டாதும்
தானும் பிறப்பால் தாழ்ந்துவி டாதும்
பொழுதொரு தனியும் வீண்போ காது
தமத்துவம் காணும் தகவில்
தழைத்து வாழும் தவசியா மனமே,

40. அனைவர்க் கோயின் அமிழ்தும் தேனுந்
தேனும், தினையும் திகட்டவும் ஆயும்வாய்;
மானையும், மயிலையும் முருக்கவும் ஆயும்கண்;
முல்லை மலர்மணம் முனியலாம் மூக்கே;
பண்ணையும் வெறுத்துப் பகைக்கலாம் செவியும்;
எனுமொரு மொழியில் தனித்தமிழ் நாட்டில்
அருக்கோ' யெனவே அக்மொரி பெறும்
திபக்கோ' யெனவன் அபகரப் திரியும்
வெண்பொன் தட்டில் நீலமணி நிரைத்தென
எழுத்து, சொல், கருத்துக் கவியம் பதித்த
அரும்பொரு ளாபம் வீணை அளிக்கும்
திருக்குற ளமிழ்து பெருக்கி நுகர்கையில்
கிண்ணும் சுவையும் கருக்கா தாகி
உண்ணும் உணவும் உவட்டா தாகிக்
காலம் கழிவது காணாது, களித்துப்
போது மெனவும் புகலா.
கோதுமென் உணர்வை வழங்கிய மாந்த

4 சித்திரை யளித்த புத்திள வேனில்
ரிமத்தையும் காய்ந்து மேனிமாய்க் காமன்,
காப்பெனப் பூத்துக் கவினுறும் வேப்ப
மரகிளை இருந்து கருங்குயில் விரும்பி
ஒற்றுக் காணும் இனியபண் இசையப்
பாவைக் கொப்பப் பயிலுதல் பார்த்துத்
தூதுக் கிளக்கியாய்த் தாங்குதி யாது
கீத்துக் குலவழி கிழித்திடக் கத்தும்
பச்சைப் பசும்பொன் மேனி, பவளவாய்
அசதி விட்டெடுத்த அழகிய கிளியாள்.
ஏ.யாத அவ்வர் இப்பிடம் ஒன்று
கோயாய் உள்ளம் கொம்தமிழ் புலவனும்
உறவென உரைக்கப் பறவையொன் றின்றி
அறிவறி யாதவ காயிற் றனவே,
உள்ள முடைந்தாய் அழுகிய கிழம்
சோகமே மாயினும் ஆவிக்கோ
சேகமே மாயிற் றியமன் புற்றே(

43. நாய்

42. அறிவே பொருளென அறிந்தவ னுக்கு
உறவே அருளென உணர்வுகொண் டோர்க்கு
பிறவா வெளியிது பெரும்பே றனவே
மெய்ம்மை யாக மெய்ம்மொழி யாகத்
திகழ்ந்த ஞானத் தெய்வ வருபவர்
கவியமிழ் திருவெனக் கடைந்தெடு மமுத்
ஒளிர்தகர் விழுதால் கேசங்கீழ் விழுந்தும்
இருள்கவிக் கிடுமுன் இருந்து மடத்தில்
திருவினைக் கோற்றித் தெளிவித்த தென்ன,
என்ன நேரினும் என்ன இழப்பினும்
தன்னை யறிந்தவன் துறவுகளும், தயவும்
மெய்யறி டாதுமென் மேலும்மெய் யாதல்
ஈகவி டானெனக் கண்கொண்டு காணார்
பாவிகளே பருகிப் பயனது பெறுது
பாத்திர மேதையைப் பணிபவர் போலும்
சத்திய மேதைச் சாரது
சித்தீர் செழுநீர் தேவைப் பாரே!

43 வித்தையைக் கொய்து, விடையும் பெருக்கி,
நோயி லுருமுன் வாயிலில் தெளிந்துத்
திலகம் தன்னைக் கோலமும் போட்டு
பின்னர் கொண்டுடல் பொன்னிறமை செய்து
சந்தனச் சோப்பின் குழம்புதனை ஈந்து
தேய்த்துக் குளித்துத் தோய்த்து வர்த்திப்
பகலென வைகுத் துகிலினைத் தரித்து
நாக ரிகமென நானிலம் கொணரும்
பெருமை எய்திய பெண், ஆண் பேறும்
அறிவிலா தகத்தில் ஆசையை வைத்துப்
பொய்யும் புரட்டும் பொருந்தக் கலந்து
பண்பு பகைத்திடப் பக்தர்க ளாகிப்
பொருளைத் தேடியும் புகழைத் தாவியும்
மெய்ம்மை யிதனின் மக்கள் நிலைபெறும்
உண்மைக் கருத்தினை உள்ளிடம் இருக்க
அத்தை அலம்புவை தெரியாது
சகத்தில் சாந்தி சாந்தி யாதே!

அருள் 44

44. பொருளுக்கு இயைந்து புறத்திணை என்பர்;
அருளுக்கு இயைந்து அகத்திணை என்பர்;
பொருளுக்கு ஆகுதி புறமே அகமே;
அருளுக்கு ஆகுதி அகமே புறமே;
பொருளினைப் பெறுவது இக்குக் காலம்;
அருளினைப் பெறுவது பாக்குக் காலம்.
பொருளால் தேவர் புகழ்பெறு மேட்டார்;
அருளால் தேவா இகழ்வறு மேட்டார்;
இருபா லொன்றும் எய்த கொள்கோள்
அகப்புற மொன்றும் அறிய கொள்கொள்!
அருளில் லாமல் பொருளொடு வாழ்தல்
ஆக்கா வாழ்வென உணரப் படுமே!
பொருளில் லாமல் அருளொடு வாழ்தல்
புலவர் வாழ்வென புகலப் படுமே!
அருளும் பொருளும் அமைய வாழ்தல்
இருமைப் பகுதியும் இணைந்து
தெருளில் வாழ்பவர் மெய்த்திறன் வாழ்வே

வாழ்வு

145. கொழுத்த வைப்புறம் குறுகக் கொய்து
'காலை' யென இரு கருக்கொத் தரித்துப்
பண்ப டுத்திய பாத்தியில் நட்டு
'முளை' யெனத் தோன்றிக் கிளையெனக் கிளைத்து
நீர மனைத்தும் நாள ஆர்ந்து
மொத்தத் திங்கள் பத்தும் முடியப்
பாங்கொடு முற்றிய திங்களும் பதின
அடியும் முடியும் அகற்றிட வேண்டு
இடத்துணைப் பிடிக்க வழித்துணை தரிக்கப்
பழுத்த உரித்துப் பொழுதுறத் திமைத்த
காலமென் றுமிழ்ந்த அரிசியில் பாலிக்
கொப்பரை கொள்ளாத் திப்பறக் காய்ச்சிப்
பாகுபத மாதில் புகையைப் பார்த்தும்
ஆறிய தாளுத திறந்தனை அனைத்து
'சர்க்கரை' யென்றொரு பெயரிட் டழைத்திடு
கரும்பெனக் காதலி யொருங்கு
விரும்பிடும் வாழ்வைநான் விரும்புகின்றேனே.

47. நாறுமணம் 46

~~46.~~ அச்சுழி யாதொரு அருப்புழி யகழ்ந்து
கற்சுதை மாமெருக் கலந்துறைவுத் திருந்து
மண்ணீர் ஒன்றி இரண்டற மயங்கின்,
பதியெனாற்றுவோர் நிதைவுதே நாமல்
அன்றுபகா னின்ற அருங்குழ மகவின
ஈன்றதா வேந்தும் இயல்பினன் றெடுத்து
குழியிடை நட்டுக் கொவைநீர் விட்டுக்
கருத்தொரு நின்கைக் கண்கா ணித்துங்
குறையொன் றின்றி முறையொன் றளக்கின,
குலவிழிக் குழவி தவழ்வது புரையப்
பதுங்கொட மென்மை விருப்பின படக்
காலநாண்டு நட்டு செய்பந்த ரிட்டும்
இடையொரு குத்துநட் டிணைத்து விட்டது
பந்தலைப் பற்றிப் பரவிப் பையவே
அரும்பி அழகாய் மலர்ந்து விரும்பிய
முல்லை முகைக் கமழின்
இல்லவள் அன்புக் கொல்லையான் றிப்பே!

47. 'அகம்பிரம் மாஸ்மி' = நானே பிரம்மம்.
இதய மந்திரப் பதிய வைத்திடுவன்
புதிய மனிதனைப் புகழ்பெறப் புனித
இருநான் விளக்கிடும் தொகுத்திரு வாக்கு!
'தத்-த் வம் அசி' = அது நீ யேதான்;
'சோ அகம் அஸ்மி' = நானும் அதுதான்;
இவ்விரு வாக்கும் 'திவ்விய' மெனவே
ஊன்றி உரைக்கும் தோன்றாக வாதங்கே!
வேதாந் தத்தின் வித்தக மானதும்
மந்திரத் தொகுதின் மனத்துள் மலர்ந்தது
அகம்பிரம் மாஸ்மி — நானே பிரம்மம்
அதன் பின்னர் எவைய தெரிந்தோம்?
'பிரம்ம வித்தைப் போதி பாமென்ன
பரமனை அறிந்தவன் பரமே ஆகிறான்,
'சத்தியம், ஞானம், அனந்தம் பிரம்மம்'
எனும்இது போதுமென் பதால்
மனித னுணர்ந்தான் மகத்தா னவனே!

78. கன்றினை யீன்று காத்திடும் காரான
கறவை யெனும்பெயர் கொண்டதின் நாறவாய்ந்
தாய்மை வருந்தத் தரும்அமிழ் தனைத்தாய்.
பசுமைக் கெல்லாம் பருகிடும் தீம்பால்,
தயிர், மோர், வெண்ணெய், உயிர்காப்ப தன்றிச்
சாணியும் எருவாய்க் காணிக்கு மாகி,
அழகிய கன்றினைக் காளை யாய்விடுதன்
பழக வைத்ததை உழவும் செய்யலாம்.
கடாரியும் தாயின் கறவையு மாகும்;
இறந்தபின் தோலும் சிறந்தபய னாகும்!
என்றும் கோமேனி குன்று திருந்து,
காதுக் குக்கால் கன்று கறவையாய்
நாலுந் தீங்கை நேரேதீ ஆய்தல்
கோலத் தீங்கி நிறைந்தாய்ந் — ஐப்பின்
மன்றின் கடைப்பது மெத்தான ஆனவை
கறவைக் கன்றி மன்றப்
பிறவிக் கில்லை தாக்கமை லாவே!

49. மனிதனை மண்ணில் மகிழப் பிறந்தவர்,
ஆள்பவர், ஆளப் படுபவ ராகியும்,
அறிவு தெரியாது சிறுமைக் குள்ளாய்ப்
பெறுவது பெறாத பேதைக ளாகியும்,
நிலம்நீர் ஆடுபொருள் நிறைந்தவ ராகிக்
குலம்கோத் திரங்கள் கொண்டவ ராயும்,
வழிக்கும் மனிதர் பசிக்கும் பொழுது
கஞ்சியோ, கூழோ, கவின்மலர்ச் சோறோ,
குடிப்பதோ, கூடிக் குலவி உண்பதோ
விடமுடி யாது விரும்புவ தாகப்
உணர்த்துக் கும்முன் ஊட்டுதல் வேண்டும்;
உடற்பசி போலவே உளப்பசி யென்பர்.
பல்வேறு கலைகள்; பல்வேறு நிலைகள்.
உடலுயிர் உள்ளம் உறுதி செய்திட
உளப்பசி யாற்றா உலகமே யாமல்
கோடிகோ ணாது நாளும்
விலங்கென வாழ்ந்து வீணே போகேல்

பழங்கணம்

50. மழைதவ ழாது பொழிலு மின்று
புலியொடு மானும் பொருந்தி யிருந்த
இடன்பா டென்றும் அழிந்துளான் நிலத்தால்!
புலியும் மானைப் புகழ்ந்து போற்றிக்
குறை நிறை செய்வன முறையிட வில்லை!
அவனே, என், ஈன், தவனைத்தே பாடு,
விடுகாத் திருந்தோன் வீணா யின்று;
காடுவின் புகுந்து கருவுயிர்ப் போமென
அழுது புலம்பிடா தடங்கியே உள்ளது!
பழுதொன் றின்றி உழுபவன் பருத்தா
இருடும் எருதும் ஏமாற்ற மடைந்து
கோடையெதிர் பார்த்து நிற்பதும் காணோம்!
பள்ளியில் பயின்று தெள்ளிவரு கின்ற
பிள்ளைக ளிடம்பழிப் பீதியும் இல்லை!
ஆனால் திறனை அறிந்தவ ரில்லான்;
மழைகா ணாத உழவன்
பழங்க ணத்திலும் பயில்பழந் தமிழே!

51. புங்கம் புதர்நிழல் புதுமனை பரப்பில்
பசுங்கொடி நிழல்கள் பகலவன் அழற்சியில்
தங்கி யிருந்து தனிமைமாந் தங்கே
அங்கங் கினிதே அமர்ந்து தம்பிரான்
இங்கித மென்ன இயம்பிய பொய்க்கா
நம்பிக் கேட்ட நன்மக்களைப் போல்.
வான்மீகி முனியால் வரைந்து வழங்கிய
ஆன்மிக மான அரும்பெருங் கதையை
எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்பது மேன்மையும் தமிழில்
யாகப் பயனும் யோகமும் தி—
புத்திர னுக்குத் தந்த மருந்தினைத்
தாய்களை தற்காய் வாய்களை வருந்த
இரைப்பையி லிருந்து கருப்பையுள் இருந்து
மக்களாய் மாற, மாதர்பெற் றனர் எனும்
கம்பன் கதையைக் கற்றனம்
வெம்பிக் கிடந்து வேதனை மிகுந்தே!

எதிலான் றோர்மற் றிருந்திட வில்லையோ
அதுவெது வாயினும் அவையா காது!
எவர்க்கு மேத்தின இயம்பிட வில்லையோ
அவர்க்கு போதும் ஆன்றோ ராகார்!
எதிலே சத்திய மிருந்திட வில்லையோ
அதுவும் திருடம் ஆகமாட் டாது!
எதுவெது வஞ்சனை இணைந்திருக் கிறதோ
அதுவும் சத்திய ஆகமாட் டாதெனும்
பாதகம் பண்ணிப் பகர்ந்தனை மறந்து
கண்ணினை கடியாக் காதலகத் திரும்பா
அந்தமில் வானமில் குந்தி இலங்கின்,
ஆங்கிரி பாப்பிக் கங்குலை வழிய
எழுச்சிப் பரிதியின் அழகில் மயங்கிக்
கண்டுகை கூப்பக் கண்டதும் கதிரோன்,
ஆரிய ஞானமக் தவிர்க்க கலந்திட
அன்றோ மெய்யொன் றாகி,
அன்றோ ஒன்றே ஒன்றே ஒன்றே!

3. அண்டவெளி எதிர்க்கும் அந்தவெளி தோன்றி,
காற்றும் எதிர்க்கும் அந்தக் காலமும்!
அழுத்தும் தன்மை அதுவே எதிர்க்கும்;
தத்துவம் எதிர்க்கும் அத்துவை இல்லை!
பெரும் உலகம் அதுவே எதிர்க்கும்;
இறப்பும் எதிர்க்கும் அதுதான் இலக்கணம்,
மெய்யோ மெய்யின் மேன்மையால் மேன்மைக்கு
அந்த வாழ்வதில் அர்த்தமே இல்லை!
அந்த அந்த வாழ்வை கடந்தும்,
தற்பயம் தீர்த்துத் தாழ்வதை விட்டும்,
உண்மை ஒன்றின் உண்மைத் திறனால்
திண்மையை என்றும் செம்மைத் திருத்தும்!
வாய்மை ஒன்றின் வாய்மைத் திறனால்
தூய்மை என்றும் தோன்றும் தூயாய்
அயலார் நேர்மை அனைத்துக் கூட்டி
எந்நாளும் எதிர்க்கும் மீதி
அந்தாது வாழ்வை அமைவாழ் வாரே!

விழிப்பின்

54 சுத்திய மொத்த உத்த மத்தவை
இல்லெறன் றென்றும் செல்வதே ஆசிரிய
ரான்றும் முறைகா ததியத் தெனற
செல்வது ஆனவி செல்வது ஆய்வார்,
'கோகம் ஒன்று மோகம் பார்த்து
அருகா ஒன்றி ஒருகால் மடக்கி
ஒன்றிய உனத்தாரும் பறதேல் அதனாலே
சேர்தலும் புரிதல் சேர்ப்பு காரிந்து
தியங் கரந்து தரிதலும் தந்தும்
பொய்யது கரிர் காரியத் தேவானை
'செய்க்காத்' தெய்வாப் பொய்க்காத பண்பி
மக்கள் மனத்தை மெய்க்கு ஆய்ந்து
கோயில் நிலையத் துப்பட வைத்த
மாயிருடே பலகின மாமறை மாறிய
இராய் அருந்த ஆனவித் தாயாய்
வாழ்க்கை விழிப்பு மெய்ந்த
வழக்கிற் குரிய விழிப்பினை வைத்தே!

தலை ~~[illegible]~~ பு ௪௪

12. முந்த வினையை முன்னிற் பிறந்து
அந்நாள் தொடங்கி இந்நா ளளவும்
கண்ணால் காண்பன காதால் கேட்பன
மூக்கால் மோப்பன நாக்கால் நுகர்வன
கையால் தொடுவன அனைத்தும் கருதின்
அனைவரிற் றெரியா அளவின வென்றும்,
போதுமென் றெதும் பொருந்துபோ தாதும்
மேலும் மேலும் செய்கோக வென்று
புதுமையாய்ப் படைக்கும் பொருட்க ளனைத்தும்
புறத்திற் சேர்ப்பப் போவதி லுள்ளம்
அகத்திற் சேர்ப்ப அமைவதற் கான
அறம்பொரு ளின்பம் வீடெனு மென்றன்
திறமறி யாது திகைத்துவிட் டிருந்து
பொற்புறும் புகாப் புலனெறி புலரா
அறப் புத்திச் சாணுகாது காக்கும்
தினத்தா னறியாத் தலைவனின்
அனைத்தின் இன்பமும் அடங்கலை நின்றே

நீ. பாடியவை

7. உனக்காக ஏறுக் குறைந்திடுவோமே

அனைவர் இயலா அனைவரையும் மிகுந்து

வானில் மனமும் வெற்றியும் பெற்று

போராளக் கதிர் புரிக் குமிழோன்

பழக்கமில் லக்கினப் பட்டிட்டுத் தலைவனாய்

தேசி வேதனம் வெள்ள மெத்தையான

உறக்கமிடம் பாவங்களுக்கு!

அவன் வாக்கு பதுங்குமடியாய்

புதன் மேல்ப் புப்புங்கு!

அம்பன் வானத்து தொடுக்கை செய்ய

குன்றேறிப் புனல் பாயும்

புறவடியாக புனல் வானமுதே!

இடைய துகர நெருட டிரு நாவின

பாவன் புத்தன் நிவந்தனை வேதம்

உங்கள் ~~[illegible]~~ கோயில் உண்டாய் உவர்த்து;

பதுனை பாடல் இசைத்தனப்

புதனும் இசைத்தது! வாடைவீசு வயலே

59. அகம்

~~58.~~ அற்றது இட்கொடு மற்றது நாகி
காற்றுமழை பனிவெயில் காப்பிட வைதுபோ
எண்ணணிலைத் தென்ன இருபது வீடுகள்
மாடிக் கிருந்து வாழ அமைத்தால்,
தெரி வியாத்திரம் வெணிலபான் மாடிமேல்
நீபாலக் காக்கம் செப்பமாய் கட்டி
மண்ணைக் குவித்து தண்ணீர் தெளித்து
காறி ஆடங்கிய அடுக்கிய முற்றத்தில்
வெண்மதி வழங்கும் தண்ணில வெயிலில்
தென்றல் தவழ்கிற தன்னோடு இதழ்
பழையதோ புதியதோ பகுத்துண உண்டபின்
உழைத்த உடலுக் களைத்தகப் பகல்
குன்றியோ தாயிதோ குடிக்க வந்தாலும்
எல்லா பெருந்தும் நல்லோர் ஈல்லா
கோட்டம் ... அகம்பாடு தாமரையு
மறுமலர்ச் சிரித்து சிரித்து
அன்புத் தியங்காமல் [illegible] கிழக்கே

59 அகிலமாந் தழுவும் தென்றல் காதல்
வான்பிறை பேயும் கன்னலும் திருமதுவும்
வில்லென விருப்பு மாலரும் புதுமை
தழல்வரி மின்னும் கவிதை வழிமொழிகள்
முருக்க மலரென மிதந்திடு மெல்லுடல்.
பலரை வாயிலுக்கு அலர வாசக்கனல்
தூக்கென்ற் தீந்து தூங்கிய கிருதம்
எழுப்பி நூக்கின் வெண்மதியும் இராக்கில்
ஆவிப்புகழோன் போதையில் வயிறு
பொன்னைப் பொருளும் மின்ன விடைபெற
நிந்தித்து பெருமை பேசிடும் உண்மை
மயில்போல் நாயல் குயில்போல் நிர்மலர்
ஆனந்த வெள்ளம் பாலைவனம் பலவுக்
காமுகர் கண்டு கைதொழுது அய்ய
தெய்வர் கண்டு தேவியென வணங்கும்
உன்னை ஒப்பற்ற திருவுரு
பெண்மையின் பெருமையில் பேயைப் பாடேன்!

61. அறம்

அச்சமோ ஐயமோ அணுவளவு மின்றி
நிச்சய மெய்தியென நினைவினில் நிறுத்தும்
கற்றுத மாணவர்கள் கற்றிடு காண்க!
உடலைப் பற்றிய கொடிய நோயதை
அழுதும், தொழுதும் அகற்றி னாலோ,
நோயறிந்து மருந்து நீக்கிடு வன்றி!
கைப்புண் காணக் கண்ணாடி வேண்டாம்.
அகம்பிடி மாஸ்மி, தீர்க்கம் அறிவெனும்
உவந்து துறைப்பதை உள்கோர்த்து கொள்ள
விவரித் திண்மையை விளக்கவேண் டியது
அவசியம், அதிலும் அத்தியா வசியம்!
பாரதத் தாயின் பரிவை மதித்தும்
தீர இதனைத் தேர்ந்திடின் மருந்து!
காலமும் தாமக் கொண்டுள தின்று.
தாதிலத கோலியுதம் பெறும் நிலைத்
தலைத்துவத் தகுதி தரும்.
நிமிர்த்தும் அறவழி நின்றிடல் விடிவே!

கறு கோள்; பெருந்துயரை தொலையும் நிற்பாய;
அந்தி வானத்தில் அக்கினிக் கதிரோன்!
அழகின் சிகர வாழ்விடமாய்க் குன்று!
உயர்ந்த அம்புயத்து உறைவிடக் கோயில்
நீலமான இருப்பேன், நிலாத்தில் கொண்டு,
முன்னோர் அரிய அரசியர் சான்றோர்
கலைமன் வாகனதோ புவியின் நாயேனை
புகழ்ந்து தானொரு புலவன் போதும்
ஒலித்திட வின்றிக் குயில், மருதநிலன்
கல்வி கலைமாந் ஒழுங்கு நீதிமான்
அறிவின் தலைமுறைக் கான உழைத்து-
பார்த்தால் பதவாய்ப் பாய்ந்தால் புலியாய்க்
கோயிலில் தெய்வம் கொடியினை ஏற்றினர்;
கடவுள் வாழும் கோயிலில் தெய்வம்
உண்டா? இல்லை உண்மையா, உணர்ந்தேன்
அன்புப் பேரொளி, அங்கே
கண்டதே! கண்ணா, கடவுளார் எனவே

இறப்பு

62. நடத்தை மாண உடல்நலப் படவே,
கண்டும் கேட்டும் உண்டும் முகர்ந்தும்
மனைவியை மார்பொடு தழுவி மகிழ்ந்தும்
மக்களைப் பெற்றுச் சுற்றமொடு வாழ்தல்
அறமெனத் திகழ்க மாகியல் நடந்தபின்,
புகழை விரும்புதல், பெருமைப் பேணல்,
அரும்பொருள் தேடல், ஆண்மை காடல்,
அதிகாரிகளின் அறிமுக மாதல்
அரசியல் நிலைகளில் உறுப்பினர் எனவே
அதுவும் விருத்த மாகியல் நடந்தபின்,
இதயத் தூய்மை யெய்தா திருந்து
புத்தமிழ் தாகிய சத்திய மதனை
நித்தியம் பேணி நெஞ்சில் புணரா
'ஐயனே! ஆவாய்! ஆண்டவா!' என்றே
வையக வாழ்வை வைத்துநாடு பலவாட
முதியர்க ளாகி முனகி
அதியாத் மதுக மறையிடத் துணியே

63. புறத்திருள் போக்கும் திறத்ததுபோல வையகமே.
ஆதவா வருமெனக் கூறி அகன்றிடும்.
அகத்திரு ளிருளாம் சக்தையோ அறுக்கும்
அஞ்ஞான மென்பர், அறிஞ ராய்ந்தே;
ஞான மதற்கெதி ராகுமெஞ் ஞானம்.
விளக்கின் பேற்றின் விலகுமே யெனவே
அழுக்கின் பகற்றின் அகமொளி யடையும்.
காமம் வெகுளி மயக்கமுக் கென்பர்;
வாய்மையே அகத்தின் வளமான விளக்கு!
அஞ்ஞான இருளது அகற்றக் கணமே
மெய்ஞ்ஞான ஒளியுறும் மேவின மனமே
பகைநா டிரண்டும் பரிகரித் தவனாய்த்
துன்ப மனைத்தும் துடைத்தவ னாகி
இன்ப மனைத்தும் இடைவிடா திருக்க
நம்மைநா மறிந்து நானிலத்
திம்மையும் மறுமையு மெய்தியே யிருந்தே

அற்புதம் 64

எல்லையொன் றில்லா தொன்றாக வெங்கும்
நிறைந்துள்ள இறைவா உருவில்லா நிலையான்,
நிலையான துகளின் நிலை உதவிய
இருக்கின்ற இறைவா அருவமென் காற்று;
காற்றில் உருக்களா லேற்ற மெய்திய
மிதக்கின்ற இறைவா அக்கினிக் கருப்பு,
நெருப்பின் உருவாக நீர் மாமழையில்
கொண்டுள்ள இறைவா மேன்மை மிகுமழை,
மழையைத் தழுவி மாமேனி எய்திய
நிற்கின்ற இறைவா அவனி அனைத்தும்
உன்னால் உற்பவமாம் உண்மைதனை நிறைய
மனிதப் புலன்களை மாபெரும் அற்புதம்!
ஆதலால், அற்புத மான அனைத்துக்கும்
அற்புத மானவன் ஆயினும், மனிதன்
மனிதனுக் கேதும் பயனேது மின்றி
இல்லையே என்றும் எதுவும்
'வல்ல பரம்' பொருள் இல்லையாய் திரிந்தே

66. நெஞ்சிறையல் ௦௨

நினைக்கும் இருதிணைக்கொரு பொருளாய்
அவனி முழுவதும் கவனமுறு நற்காய்க்கு
செய்யுளாய் புக்குள் குறும்புதா வல்லோர்
உலகத்தை விட்டுவோம் உயர்ந்தவர்களோ பருந்தும்
உள்ளி யோக் கணாயா நெஞ்சில் உயர்ந்தார்
நன்றியறி அன்பு நாயனே! மாறா
நெஞ்சு உற வாடா உதவியும் வழிபோல்
வாங்கக் குறைத்துக் காசு தாற்றும்
அய்வது சிறிதாய்ப் பெருவது பெரிதாய்
விருந்தா யிருந்தும் திருந்தா தவறும்
நட்பினை கொண்டே நட்புக்கு உதவும்
ஆற்பாக வாகி அடுத்துக் கெடுத்து
நாற்றத்தி ஒறுப்பும் நம்மைப் பற்றி
தூற்றித் திரியும் சாற்றுக் கேட்டும்
கைவிடாத கேண்மை தொடர்பாட்டும்
பண்பெனப் பகரா ஒன்றும்
நகைமுகம் நாயன் நின்னை வியவே!

67. பிறவிக்கூறு

66. மற்றப் பிறகாலம் செய்வமென் றெண்ணும்
மகாத்மா காந்தி, மாபெரும் தேசு
மக்கள் மதித்து மகிழ்ந்துவாழ்த் திருக்கச்
செப்பும் வாய்மைகள் சிலவுள் ளனவை:
'கெட்ட செய்தியைக் கேட்கா திருங்கள்;
கெட்ட காட்சியைக் காணா திருங்கள்;
கெட்ட வார்த்தைகள் பேசா திருங்கள்;
இவைத் திவற்றை இருந்துமே யானவே,
இதைமேல் சிலரே இவ் வினைய திருத்தக
எதிர்த்துப் பேசுதற் கியலா தெனினர்
ஓஓ, ஆமாம்! ஒத்துக் கொள்கிறோம்;
ஆயினும் என்ன? ஆழ்ந்துசிந் தித்தால்
கெட்ட செயல்களைச் செய்யவேண் டாமென
நல்ல வேளையாய்ச் சொல்லவே. இல்லை
கெட்டது செய்வதில் கேடு இல்லையென-
புலப்படு வதனால், போற்றிடும்
பலப்படச் செய்வோ மென்பவர் பலரே!

அரி அரன் அயனெனும் அறுமை தலைப்
பொன்னொரு மெய்ப்பொருள் ஒன்று கோடிநின்
சேவடிக் கெழுந்தும் காவல நாதி,
நாயினு முதலாய் நாடுகே திரும்
எவரே வருந்தனை தந்தே உனக்கும்
ஒன்பது கோடிக் கெழுந்தும் காக்க;
பக்தி சீதமொடு பதினெண் புராணம்
பாடிடு நாமம் யான புரி
மெய்யான இருந்திட்ட பின்னொரு புரத்தில்;
பக்தர்க் கொன்றும் பசுமை யளித்தல்
இந்த கோன தரிக்க வேண்டும்!
பண்ணும் பட்டும் இன்னொரு புறத்தில்
தயாநீ சகலனும் ஜகத்தில் வாழ
பாநீ சாயப் பக்திச் சொல்லால்
பெருமி வணக்கத் பதக்கோர புனகோரம்;
நீரு ததந்திர மைந்தும்
நீரு தகந்திர மைந்துமே பாடு;

3. வள்ளாழுது கொண்டே என்னோடு மனத்து
தக்கவித மாகத் தொக்கிலிட்ட பாட்டு
என்றெனைப்பின் னுக்கென் றிரு வேறு பண்ணாய்
ஒப்புவர் கோருகிறார் ஓன்னத்தில் ஒய்த்:
ஆதி ஜோதன் அகிலம் தாங்குதல்;
தந்திரன் இவனது சடையிலவர் திருத்தல்
காலட ஒன்றில் நாம மடங்குதல்
கேழுத்து வந்து தமிழில் பேசுதல்
மனைய எடுத்துக் குடையாய்ப் பிடித்தல்
பழமென அருமன் பரிதியைக் கவ்வுதல்
அனைத்துக் கடலையும் அகத்தியன் குடித்தல்
அறுவர் கருவாற் றுருவினைப் பெறுதல்
உழவு ஒய்கையில் குழமக வெழுதல்
அரியக் கதைகளை வாரி யளக்கிட
தனைத்தையு மிட்டுநின் தாயுப் பார்த்து
என்றனைப்பின் னுக்கென இன்றி
மன்னனைய் ஒக்கு மாங்கோய்ந்தென்றோ

69. அருமையான சோலையில் ஔவையொரு நிலையில்,
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனும்
நால்வகை நிலத்தில் மேல்வகைப் பரியப்
புகழ்மன் ஒன்று தீட்டிப் பாட்டில்,
'மாயோன் மேய மலர்மண உலகே
ஆயரா னைத்தார வருமைத்' தெனவும்,
'சேயோன் மேய திசையுயரு முலகே
தாயெனா யாவும் தந்துக்க' தெனவும்
'வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகே
மாந்தர் வாழ்வுக்கு மெத்தன' தெனவும்,
'வருணன் மேய பெருமணல் உலகே
அரியபெறு வான அருமைத்' தெனவும்
புனைகோலாய்த் தொகை வரைந்திடப் பிறகே:
'நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை, வாழிய நிலனே!

70. தொன்னுயிர் செகுத்திடும் குளிரே! படர்ந்திடும்
அல்லும் பகலும் ஆர்வமாய்த் தொடரும்,
பார்க்குமிட மாத் பனிபுகை நின்றனை!
குளிர்வந்து புத்தி கோணல் முடமாய்
உளமுவந்து பேறு உதவாத வெண்மை!
தினமோடி நாளும் தானம் போட்டார்க்கு
மனம்மோடி பூட்டும் மத்தான தினமே!
இருளிலோ பகலிலோ எவனொரு மொழுவ
மருள்தரும் ஆய்வு மாவெடும் தவறையும்
உண்டு போர்த்தல் இருத்தல் தவிர்த்து
மன்னிக் கிடமா விரட்டு மென்றே!
நடுக்க நடுக்கக் கிழைவுரு' என்ன
அடுக்கினைத் தன்ன அழும்பெருஞ் செல்வத்
திடனுறைத் தன்ன வெய்யர் வந்து
தியாக மெனுமொரு செயலிடும் நான்பே
என்று மொழிவேன் காதோர்
தன்னிற் சேர்க்க செயக்குவி தொடர்ந்தே!

வேறுபாடுகள்

பழமை வணங்கும் பாரத நாடு
கொள்கை நடைமுறை கொண்டது கொண்டு
சைவ வைணவ சமண பௌத்தச்
சமயப் பகைமை நிலவிய வேளையில்
உதித்தது இஸ்லாம் உலகை விழுங்கிய
யாத்திரை யாங்கணும் புகுந்து வாழ்ந்தன.
மகாத்மா காந்தி மறைந்த முதலே
உத்தமக் காங்கிரஸ் மதிப்பு மாறும்
கொள்கையாய் முரண்ட கட்சிவேறு பாடு
மதவேறு பாடு, மதிவேறு பாடு
நிதிவேறு பாடு நெறிவேறு பாடு
இனவேறு பாடு மனவேறு பாடு
மொழிவேறு பாடு தொழில்வேறு பாடு
சாதிவேறு பாடு நீதிவேறு பாடு
ஆட்சிவேறு பாடு ஆதிக்கவேறு பாடாய்
வேறுபா டுவைக் கொண்டதை
மாறுபா டென்றென் மனதுகொள் நெஞ்சே!

72. ஆராயாமை

71. நான்றி தத்யா தயன்றப் எனினே,
சத்தியத் திறக்குத் தமர்தவ மன்றும்!
சுவைத்திறும் மிக்கது சத்திய மாயின்
வழிட்டன், வெத்வா மித்திரன விடவும்
அரிச்சந் திரனே அரும்பெரும் சுவைத்தான்;
மற்றிவ் வுண்மை மெக்காரி யாமல்
அரிச்சந் திரனேயே அவல மாக்கி
அச்ச உணர்வினை அவனியில் தெக்கித்
சத்தியம் பெறுதல் பத்தினி, புதல்வனை
விற்றுந் தீரும் விதிவந்து தேரும்
ஞான்றுக் கடபிகாத் தொங்கவன் வினையும்,
என்றும் கெடுதக எதுயம் புகவே
சத்திய யத்தினைத் தாக்குதல் விட்டுப்
பொய்ய நாட்டுன் புவியில் மெலியக்
கோவிலக் கயத் தெவினைப் படைத்தும்
பாட்டுக் வாசலநமைப் பணிவிது
வீட்டைக் கெடுத்தா வெதிய பொன்றே!

72\. எத்தனை வித்தை எண்ணினும் உத்தமச்
சத்திய மன்றிச் சத்தியமொன் றில்லை!
சத்தி யத்துட னொத்துவ தாத
ஜோதித்துச் சீயமம் மெத்தவுமா துவள்!
உலகி லுள்ளதற் கெல்லா மேலாந்து
சத்திய மெனப் பிடித்தும் சாற்றும்.
அறிவா லறிந்து சத்தியம் அகத்தின்
அறிவி லுறைவதும் சத்திய மறிமின்!
அழகும் புகழும் அறிவினுக் கிணக்கும்.
கொடியி லிருக்கும் கொய்பூ அறிவு;
பூவெனு மறிவு புறத்தல் நறுமணம்!
நறுமண மொத்தது சத்திய மாகும்
மணக்கம ழாமலர் மதிக்கப் படாது.
சத்திய மின்றிச் சகம்பா ழாவதை
உத்தம னுணர்ந்து உணர்வு லொன்றில்
சத்தி யத்தினைச் சாரீ!
இத்தரை மேதினி யிருப்பதை நினைந்தே!

71.- உண்மைவாழ்வு

73: இன்றுபோ முக்தி விருப்பமே நேர்ந்தும்
என்று விருப்போ மென்பதுங் கில்லை,
ஒன்றிநேம் நேர்மை உணர்ந்திடு நன்றி;
இன்றுநேம் வாழ்வு இனிய வாழ்வே;
மன்றில் கன்று மகிழ்ந்துதுள் ளுதல்போல்;
நின்றுநீ சென்று ஒன்றியுள பாமல்
தின்று திரிவதே தேகத்தக வென்று!
நின்றது பயத்தே வென்றது பயத்!
இன்று சேருவாய் போதி இன்னா
ஒன்றிக் காலம் ஒழிந்து பயத்
வெட்டுமுதல் கன்றாமல் யாரிப் பிறந்தது.
கன்றும் போலே கோடா பாய்ந்திடேல்;
பன்றியும் உடம்பில் பலநாளன் நின்றது;
கன்றுபல் நிகரின் காலின் வாழ்வு
ஒன்றையு மொழா உண்மையாய் வாழ்க.
இன்னா மெய்க்கா ஒன்றும்
ஒன்றி உண்மை உணர்ந்தினைத் துணைபே

74. பொன்னுடை பொருளும் புகழ் காணமும்
மண்ணுடை மேன்மையொடு மாட மிண்ண
தேடி யிருந்தும் ஊண்புடன் வாழும்
ஆசை கொள்ளாத் திரும்பா தென்றும்
அவாவின்றி நித்தம் நிலவாதிவ வென்று
பொறுமையைப் பேசு முனிவர் நிலை.
கூடகிற் பிறந்தும் கொடுக்கிற் புகுந்து
நால மனத்தும் நேர்மை மெய்த்திடக்
கலங்காது பாயும் காவிரி நதிபோல்:
ஓயாது நேரும் உவந்துழைக் கின்றேன்:
ஊக்கிக் கிடைத்த புத்தக மனைத்தும்
படித்துப் படித்துப் பகலிர வாகக்
காலம் முழுதும் கருத்துகள் கண்டல்
கழுவதும் தொழுவதும் அகற்றிடு மாறு
தமிழென்னும் கடலின் அமிழ்தினை நுகரப்
பழகிய வாழ்க் கவிதை
எழுதியென் பொழுதுப் போக்கிடுவேன் தினமே!

75. மருந்தென இருந்தும் அருந்தா திருந்துநோய்
பரந்து படுதல் பார்க்கின் அன்னட்
பயனிலாத் தாக்கள் பாராட்டு பலவே
மகனிலாள், மக்கள் பதடியை வென்றே
அருமைக் குறளின் கருத்தறிந் திருந்தும்
பள்ளியில் பயிலும் பிள்ளைகள் அங்கும்
மறைபா அடுத்துள முறைவத் திருந்தால்
வையகம் வாழ்வின் பயனாக் கலைகள்,
கோணில் நாளில் வெளிநில வெளியில்
காற்றிட முன்றில் களித்திடக் குதித்துக்
கொண்டாடு பேறுக் காத்துக் காதும்
உண்டது ஆரித்தாங் குறக்கும் கறும்
மெத்தென நிக்குமே மேவா அமிழ்தென
அறநெறி நிழிக்கும் அகவெள மாறும்
முறையொடு பகர்ந்து மூட்டமைத் திருந்தால்
நான் கொண் எனப்பிறா தாறு
பேண்டோ இன்பும் திருந்திட வாழே!

77. மறைத்தவர்

76 எதுவும் பாடலோடு போகும் பயிர்!
இந்தப் பாடத் தின்பெயர் சத்தியம்.
உபநிடத் துறைக்கும் உண்மை உரையிது;
ஆயினு மிதனை அறிவிலார் பாடல்
மறைத்து வைத்தனர் மறையவ ரென்பவர்.
சத்தியத் தின்பெயர் ராமே யென்பதை
மறைக்கா திவர்கள் உரைத்தோ ரிருந்தால்
அரியே பெரியவன் அரனே பெரியவன்
எனும்பிச் சண்டை இருந்திருக் காது;
இந்தச் சண்டை இலாதிருந் திருந்தால்
இவ்வா மியப்போர் இருந்திருக் காது
இவ்வா மியப்போர் இலாதிருந் திருந்தால்
ஆங்கிலே யர்க்கடி மைகளி ராது,
இங்கிலீஷ் மொழியும் ஓங்கியி ராது.
முப்பத்து முக்கோடி தேவரை
இப்போது போல்நாம் எய்தியி ரோமே!

77. சத்திய காமன், சாத்திரம் பயில
ஆசார்ய கௌதமரை அணுகிக் கூறினன்:
'ஆரிய பெருமைக் குரிய ஐயனே!
தங்கள் இடமினில் தங்கி இருந்துநான்
கற்க வந்துளேன், கடாட்சிப் பீரென;
'இந்த மேதகைய உத்தமா! உனது
கோத்திரம் யாதெனக் கூறுக, என அவர்;
'அன்னை என்னிடம் கூறின சொல்லிது:
'கோத்திர மறிந்து கொள்ளும்வாய்ப் பின்றிப்
பிள்ளையென உன்னைப் பெற்றெடுத் தேன்நான்;
ஜாபாலி பெற்ற சத்திய காமன்நீ'
என்று கூறல் மகனே' என்றனள்; எனவே
'உண்மை உள்ளவா றுரைத்தனை யன்றிப்
பிராமணன் உலகில் பிறரெவ' ரென்றவர்
கற்பித் தானவனும் சீலத்தையுங் கருதின்
அறிவினு லன்றி எவனும்
பிறவியா லாகான் பிராமண னெனுமே.

78. மின்னும் இடையும் இன்னு உய்யும
தன்னை யறிந்து தனையா ளாத
மன்னனு மின்னு உய்ய வெண்ணுவான்.
நலமாம் பெண்ணும் நம்புமா றில்லை;
செருக்கே னென்னும் செருவிட வேண்டாம்.
நாட்டை வஞ்சம் நலிப்பது போலநம
வீட்டை நலிக்கும் மிட்டைப் புத்தி!
சாதுவின் சொல்லில் சாந்தமென்ற தில்லை;
ஈக்குவிடம் தலையி லிருப்பதை யறிவோம்;
விருப்புக் குரிய நெருப்பும் தேளும
வெறுப்புக் குரியதாய் வெருட்டுவ துண்டு!
அளவுக்கு மிஞ்சின் அமிழ்தும் நஞ்சாம்
காரணங் காட்டாக் கற்பனைக் கதைகள்
பூரணம் ஆய்தால் பிறழ் தெறுவோம
என்றது வள்ளுவர் பண்டை ஆன்றோர்:
நல்லா ருற்ற நல்குர வினும்
கல்லா ருற்ற செல்வமின் னாதே!

4. உண்மையில் லாத உள்ள முடையவன்,
உருண்டு திரண்ட தோளும் தொடையும்
பொன்மய மான மேனியும் பொருந்தித்
சிற்பமில் வண்ணச் சித்தி ரொப்பினும்
அழகி னுருவன் அகமகிழ்ந் திடினும்
உலக வாழ்வினுக் குறுதியா காது;
அறிவும் திறனும் அமைந்திட வேண்டும்!
அழகு தானதாம் அறிவிலாத் தன்மை!
அறிவிலா அழகு வெறியறி யாது;
குரங்கின் கைப்பூ மாலையைக் கெடும்!
பண்டமில் லாத பாத்திர மதனில்
உறுபய னெதுவும் உலகினி லில்லை!
உலகினி லிருந்துளா முயன்று வாழ்ந்திட
இடையூ றுகள்மற் றெண்ணிலடங் காவாம்!
கடலும் இருபெரும் ஞானக் காகத்
தாற்றும் வாழ்வு தோணியாய்
போற்றும் வாழ்வாய்ப் பொலியுமா றுண்டே

60. இரண்டே இரண்டு எழுத்துகள் கொண்ட
சிறிய சொல்லிது; சொல்லின் பொருள் பசி!
பசியெனு மிந்நோய் வசிப்பவர் புரிக்கும்
வயிற்றுக் குறித்தன வளையுறுத் திடும்,
யுவதி யுவன்களுக் குடற்பசி யெனவும்
புலவர் கட்கிது பொருள்பசி யெனவும்
கவிஞர் கட்கிது கவின்பசி யெனவும்
கண்ணுவி வழியாய்க் கருத்தின யீர்த்துத்
தன்வசப் படுத்தும் தகைமைத் தாகி
உளத்தினை யாட்கொண் டுவகையு மூட்டும்;
இளைத்தவ ளொளியே எரியையு மூட்டும்.
குடற்பசிக் குணவு கொள்வது போல
உளப்பசிக் குணவு மேலே உண்டு;
வாழப் பிறந்த மனிதர்கள் தாமா
திறம்பொரு ளின்ப மதற்குண வாக்கி
அருக்க நெறியி லிருக்கத்
திருக்குறள் கற்றுத் தெளிந்துதிகழ்ந் திடவே

81. கோவல கிள்ளைய் வடித்த தின்றென
வாய்மை வந்தது தாமரை யென்னும்
தெவியுறக் கேட்டுத் திக்கையி லிருந்திப்
பொய்யும் மெய்யும் புரிந்துகொள் ளாமனைப்
பாழாய்ப் போன தோழி யெருமென,
கோயிலிற் பொன்னுங் கூறை மெய்ந்தவன்
மன்னு முகிலொட மன்னனு மாறென
நுண்ணி ஆரியர் பன்னிடக் கேட்டும்
தோணியில் தட்டு வாளினை யேந்தித்
தடைபொன் றின்றிப் படையெடுத்து வந்து
சேர்ந்தனி யாத வெண்குழலுட னாதனைத்
தழைக்கா டென்னும் தலத்திடை தாக்கித்
திருக்கா டாக்கித் திரை யாடி
அரண்மனைத் தங்க மனைத்துங் கொண்டு
திரும்பாம் போயிடத் துப்பிட்டா னெனில்
சேர்ந்த மக்களைக் காக்க
அந்தக் காதன் அங்கிருப் பதுவே:

௨. உடலுருக்கி நோய், உடல்லை ருக்கி நோய்
உள்நோய் வெளிநோய் ஏதோ முளது;
ஜாதிமத நோய்களின் வேதனும் உளது;
சிதிகி தவறி வாத வடிவாகித்
தீராது கிழமைத் தின்னும்நோய் உளது.
கட்டிலோ யிதயம் சிதைவுகாத் துளது.
மருட்பான நோயும் மலிந்துமின் றுளது,
பிடிபாக் கைட நோய் பின்தொடர வுளது;
அதரட நோயும் அழிந்துமின் றுளது;
சித்துவ ஞானம் தெரியா யாதுமம்
ஜாத்து நோய்த் தின்மை ஜொடர்க்கொள் ருளது;
வாரா இருட்களின் தீராத காமக்
கதைகளின் உளறல்நோய் வைக்காத் துளது.
இன்னபன நோயால் இதயம் நொந்தும்
இந்த கைக்கிடம் இருந்தும் நாதாய்
இப்படி மிட்டிய மில்லாத்
தவிக்கு நோயைத் தீர்க்கவே வாரீ

58. வாழப் பிறந்தோம் தாழ்வது தவறு!
வாழ்வதற்கு வாழும் வகையறிந்து கொண்டால்
இன்றியமையாத இயல்புகள் அனைத்தும்
கற்றுத் தருவதே கல்வி எனப்படும்.
பள்ளியி லின்று பயின்றிடும் படிப்பு
தெள்ளிய எண்ணத்தைத் தெளிவிப்ப தன்று.
ஆக்க மேற்கொளச் செய்து மேதையர்
ஊக்க முடையா ராமென மொழிகுவர்
உளத்திற் பதிய உணர்த்தி யிருந்தால்,
ஏழையென் றெவரு மிருந்திரா ரிங்கே!
உள்ளிய செய்த லெளிதுமன் மற்றதன்
உள்ளிய இன்பப் பெறினெனு மொழிகுவர்
தென்பு நமக்குத் தெரியவைத் திருந்தால்
செய்து முடிக்காத செயலொன் றிலது.
தன்னம் பிக்கையின் தன்மையைத் தாங்கி.
எல்லாம் ஆண்டவன் செயலெனும்
சொல்லா லிழந்தோம் சுதந்திர மன்றோ!

85. வைகுண்டப் பொய்

4. பொய்மையைப் புகன்றும் பொருந்தப் புகன்றும்
பைந்தமிழ் மொழியைப் படைத்தவ ரெவரும்,
கவிச்சக் கரவர்த்தி கம்பன் மறந்து
மெய்களைப் பின்னாப் பொய்களை மிகுத்துக்
கவிதைக ளாக்கிக் காவியம் செய்தார்:
'பத்துத் தலைகளில் இருபது கைகளில்
ஒன்பது தலையை யொன்பது கைகளை
வீட்டில் வைத்துப் பூட்டிவிட் டொட்டி
ஒருதலை இருகை ஒருவனாய் வந்தும்
மாரீ சனையே மாயமா னாக்கிச்
சானகி கண்டதும் சபல மெய்திட
இராமலக் குவனை இராமன் ஏய்த்தும்
சாதுவாய் வந்து சீதையை அணுகிப்
பர்ணமனை யோடு தரணியைப் பெயர்த்துத்
தேர்மீ திருத்தித் திருடினா' னென்னும்
பொய்யினும் பொருந்தாப் பொய்யால்
வையகம் மெய்யாம் வாழ்விழந் ததுவே!

86. மேன்மை எய்திடும் மேதினி மேன்மைப்
பான்மையைப் பாங்கு பண்ணது தெரிவன்,
கீழ்மையை எய்தில் கடையில் கிடப்பான்!
தாழ்மைக் குரிய இடம்கீழ் என்றால்
மேன்மைக் குரிய இடம் மேலென்பார்!
இரக்கம் மென்மை, எற்றும் வலிமை!
மெலிந்தவ னென்றும் மேம்பா டெய்தான்;
வலுத்தவ னென்றும் வாழ்வுற மாட்டான்.
மேன்மை எய்தலும் கீழ்மை எய்தலும்
ஆண்ட வன்செயல் ஆகமாட் டாது.
எண்ணம் நூல்வகை ஏற்ற செய்திடல்,
திண்ணம் அவனே உய்தியே தீருவான்.
கோணல்தான் எதுவும் இருக்கா காது!
உடற்பயிற்ச் செய்வோன் உடல்திடம் படைப்போன்
உணவில் கட்டுப் பிணிஅறப் படைப்போம்
உயர்வை நாடினோன் உயர்ந்தோன்
அயர்வை நாடினோ னவத்தோ னன்றோ!

87. இலக்கிருக்க வேண்டும் எய்யும் கணைக்கே!
வாழ்விலும் குறிக்கோள் வைத்திருக்க வேண்டும்.
உண்டுறங்கித் தூங்கி உயிர்விடும் வாழ்வு
மண்டும் வாழ்விலும் மதிப்பிழப் பதுவே!
போதனை மிக்க புவியிற் பிறந்தபின்
வேதனை மிகினும் சாதனை விரும்புக!
தமரும் பிறரும் தாமதைக் கண்டு
அமரனைப்புகழ்ந் தகிக்க மகிழ்க!
காலமும் கேட்கும் கண்ணும் கையும்
செருமித் தியங்கின் சென்றது தூளதோ?
உளத்தி லுண்டாமொன் றுளதெனின் உயர்ந்து
தளத்தில் வென்றிடும் சாதனை காட்டும்!
குறிக்கோள் வாழ்வு கொண்ட மனிதனே
இறக்கினும் இறவா வாழ்வை எய்துவோன்!
மறக்க வேண்டாம் மகனே! வாழ்வின்
எண்ணியோன் திண்ணிய னாயின்
எண்ணிய எய்துவா னென்பதே குறளே!

~~௮௯~~. பத்தி யென்னும் முத்தி ஜனகம்
சித்தி யனைத்தையும் தாம்பலாக் கின்றது;
முத்தி யனைத்தையும் முழுதெனாக் கின்றது;
சித்த சுத்தி செழுமில் சாதனம்,
உத்தம ஒழுக்க முணர்வளர் சாதனம்,
குத்தினர், கோணர், குடியர், கொள்ளையர்
பத்தியில் பதுங்கிப் பாங்கைப் பாடுவர்!
பத்தி மனத்தைப் பாகையாக் கியது;
பத்தியால் பாரதம் பண்பை இழந்தது;
பத்திப் பித்தம் வைத்திய மாக்கிட
வித்தகம், வீரம், வெற்றியின் விளக்கு
தத்துவம், தருக்கம் தமிழ்தாழ்த்தி நீக்க,
நித்தியம் பேசிச் சண்டையில் நிலத்தில்
சத்தியம் கெட்டுத் தந்திரமுயல் பட்டு
வித்திய அருளை வீணாக்கி நின்றன
சித்திக் சித்தம் தெளிந்து
சொத்துச் சுகம்தரு காருணோப் பீடத்தே!

௮௯. ஆரிய ஜாக்கொரு நாரி உண்டாம்;
அருணா என்பேர்; மனையில் வாழ்பவள்!
எழில் பூட்டிய ஒருத்திக்கு அந்தோ
ஒழுங்கும் குடும்பம் உள்ளது நிலையில்!
பத்தினி ஒருத்தி; புத்திரர் இருவர்.
தம்பாதி அண்ணன், தம்பித உடைய:
இருவரும் ஒருநாள் இந்திர புரிக்குச்
சென்றவர் அண்ணர்க்கு தெரிந்து பறந்தனர்
வெய்யோனை வெப்பம் மெய்யை வெதுப்பிட
தயங்கி அண்ணனவன் ஜயமடைந்தான், தம்பி
சிறகு சிதைவினால் இறக்கை மறைக்க
கரிணால் பறந்த அண்ணனை சிறகால்
வெந்து கரிந்து விழுந்தான் நிலத்தில்!
சீதையைத் தேடச் சென்ற வானரர்
ஓதிய பாடு காதையே சாதுவாய்
இறந்த சிறகின் தொன்மைப்
பறந்தான் என்கிறார், கம்பனது பாட்டிலே!

91. உபதேசம்

பா: அரியென் றேனால்; அரனென் றேனால்;
ஒருதீ நீலமாய் ஒரு பிறம் பூவ;
இருகை நீலமாய் ஈரா பிறம் சாக;
அடியவர் விழிக்குள் அடங்கிற் றவன்,
முடியவர் விழிக்குள் முடிந்திரு வானும்,
பச்சையும் சிவப்புமாய் செந்திரு மேனிதன்,
மத்தம், கோமம், வாசக் கோமணம்;—
நாறும் ராணம், நாறுற துதிகள்
எப்படி எப்படி இயம்ப இயலுமோ
அப்படி யெல்லாம் அதை எழுதினால்!
கோயிலில் கட்டிக் கும்பிடப் பண்ணுது!
தேர்த்திரு விழாக்கள், திருப்புகழ், பஜனை,
ஒப்பிலா டங்கள் ஒருநூறு வளர்ந்து.
இன்றுமிவ் வாறாக என்னதான் ஆயினும்
தன்னைத் தானறி யாத உன்னைத்
துன்னாத் கொப்பாத் தாக்கமென்
சென்னி புணரப்ப தாபிக்குத் தக்கோ!

92. அருள்குணம் 91

உள்ளம் உண்மையை உணவாய் உட்கொளின்
உரைக்கும் ஆற்றலும் ஒளியுற ஒட்டி
மனிதப் பிறப்பைப் புனித மாக்கிடும்!
மாநில மோரும் மன்னரும் மதித்து
வானில மோரும் வணக்கமா வருவான்.
பதினாறு பேறும் பெற்றவன் பணிந்து
'கீர்த்தி' செல்வம் கண்டுகை தொழுவான்.
வள்ளுவன் வாக்கில் வளமுற வைத்தது;
மகாத்மா காந்தி மனதுள் உறைந்தது;
கவிமணி தன்ன் கவிதையில் பொலிவது;
அவமா கோதைக் கவிதைக் கியைந்து;
புவியிற் புலவரும் புகன்றிடத் தகுதாம்
தவமென் றுரைத்துத் தவிக்க வைப்பது;
பொற்பின் பொருளிது; புகழின் பொலிவிது;
அற்புத மான அருள்குணம் அமைய
உயிர்த் துணைக்கும் உண்மை
அபிமா னத்தோடும் அகத்தினைத் திடவே!

ஆழ்த்திடவே தமிழ் தமிழ்மொழி வானத்தில்,
மக்களை மக்களாய் மதியா மறையோர்
கல்வியறி வில்லாத் தெவ்வர்கை கொண்டு
மடத்தம்பி ரானிக் கையிலேமை மாற்ற
இயற்கைக்கு மாறாய்ச் செயற்கையைச் ஆக்கி
எழுதிய பொய்க்கதை புழுதியா தியங்கள்
கொள்ளுங்கள் பாடம் என்றுரையர் கொண்டது:
உறக்கம் கெடவே இறக்கைகள் விரித்து
சிலகோடா மக்கள் அடிகளாய்ப் பறக்கத்
தேவர் கோமான் சிறையரி புண்ணாறுக்
காற்றொடு பெருமழை வாய்விட்டுக் கதழ்கரைக்
கம்பத்தில் கொண்டே முதுகுடி யிருந்து
வாளுட முற்றும் மெய்த்தனித் தானை
புரிய வாக்கற் காரியம் புகழ்ச்செய
பார்த்திபர்ப் புடாய்ப் பரவிப் பதைத்திடத்
தமிழில் தங்கித் தலையெடுத்
தமிழ்த்திற் றறியா மைக்கடற் கன்றே!

உடலைக் கேட்டு ஒப்பம் அளிக்கிறோம்;
உடைதனைத் தேர்ந்து உடுக்கிறோம்; உள்ளே
உறையுளைக் கட்டிக் குடி உறைகிறோம்!
அழுக்கினை அகற்றல் ஒழுக்க மென்பதால்
அகத்தழுக் ககற்றல் அத்தியா வசியம்!
அறநெறி என்பதே அகத்தழுக் கின்மை!
இந்துமத மென் றொன்றிடைத் தெருக்களாய்க்
கோயிலைக் கட்டிக் குடிபுக வைத்தவர்
ஆர், இவை ஒன்று சொன்னதை யன்றி
ஒழுக்க நெறியென உரைக்கா திருநூல்
பக்தி பக்தியெனப் பகர்ந்திப் பாரில்
உண்மையை மறந்து உணர்த்திலா ராகிச்
சூதுபொய் களவு வாது! வழக்குகள்
பல்கிப் பெருகிப் பயமு றுத்திட
வேதனை யடைந்து வெம்பி அழுகிறோம்.
அகத்தைக் கேளவ அறியாது
இத்தரை வாழ்வை இழந்தவ ரானோம்!

௯௪. ஆய்ந்த வன்பெயர், ஆய்ந்தறி வித்தவை
போந்தோர் மனங்கொண் டொழுகு மதம்.
மதமெனும் நாமமின் முறைநூல் கொள்கை!
கூறிடு மன்றிக் கொள்கையு மின்றி
பொருந்தவர் மேலும் வார்ந்தவை நோக்க
வந்தது தான்மற் றிந்து மதமென்பேன்.
தந்தைதா யின்றி வந்த தனையனும்
கொள்கையில் லாது கொண்ட மதமுமே!
உடைத்தெறி காயில் கிடைத்த சோடைகள்போல்
வைணவம் சைவம் வகையினொன் றாக்கிப்
பெரிதும் சிறிதும் பேதம் புகுத்தில்
ஈடொன் றில்லாத் தொல்லைவற் றேடுகள்:
கொள்கையில் லாத கோயில் திலகன்,
கும்பிடு போடுதல், கூட்டம் திருவிழாச்
பாடல் பத்தனம், — பாப்புவை தந்தே
மதமெனு மென்றுரைக்கும் மக்கட்
சிதைவென இருப்பதில் சிந்து மதமே!

உயர்ந்த நூல்களில் உள்ளவிச் சொற்கள்:
ஒன்று பரோக்ஷம்; ஒன்று அபரோக்ஷம்.
இரண்டபொரு ளென்னாஇவ் விரண்டுக்குங் கேளும்
புவியில்வாழ் பலர்க்கும் பொதுமையாக் கொண்டு
நாமே உயர்ந்தவர்; தாழ்ந்தவர் மற்றவர்
எனுமொரு சுயநல மெய்திய ஒருஇனக்
குழுவெனும் பட்டம் கொண்டவர், திரித்து
மொழிதனைப் பலர்க்கும் மக்களை வளைப்பர்.
உத்தமத் தொண்டர் தாமது சாற்றே
கடவுளே நுண்மைக் கற்களிற் காட்டிப்
பணிந்திடச் செய்வது பரோக்ஷ மெனப்படும்:
நானவம் நடுவம் வந்திடின் வாரோ
எதுவும் பரமனே நாமத் யமிதி!
இதைப் பிறர்க்குத் தின்பெயர் சுத்தியம்:
என்பதை யறிந்து மன்பதை வாழ்த்
தான்கோ நாடுகோ நீக்க
தான்மிக ஓதல் அபரோக்ஷ மாமே!

97. விதிப்பயன்

96. விருப்பமே இன்று விதியெனப் படுவது;
வினைப்படுந் தூயதே விருப்ப மெனப்படும்;
நல்லது செய்தால் நல்லது நல்கும்;
கெட்டது செய்தால் கெட்டது கிட்டும்;
வித்திய தெதுவோ அதுவே விளைவென
றறிந்தோர் சொல்வார் அறிஞ ராயினர்;
அறியா ரெல்லாம் அவத்த ராயினர்;
மனம்போன போக்கில் மாண்பில செய்து
வழியில் பட்ட தீமையை வருந்தியும்
அறிவி னுண்மையில் அகத்தினை வைத்தும்
இன்னிய தனைத்தும் ஒழுங்குடன் செய்து
பெறலரும் இன்பம் பெற்று மகிழ்ந்தும்
வாழக் காணும் வையக வாழ்வை
விதிப்பய னென்பது வீணர்தம் வாயே
மதிப்பய னென்பது மாண்பினர் வாயே!"
அதனின் நேர்மை அகத்தினராய்
வேதனைய வாழ்தல் வேமெனப் படுமே!

97. உண்மை உயர்த்து உறுதி துணையால்.
உன்னை நீயே உயர்த்துத் தவறின்
பின்னையார் உன்னைப் பெரியவ னாக்குவார்?
தன்னை உயர்த்தத் தவறினோன் தாழ்கிறான்;
கற்க உன்னதக் கற்றுத் தெளிந்திடு;
காண உன்னதக் கண்ட நிறுவனர்,
கேட்க உன்னதக் கேட்ட நிறுவனர்
உறுதி துணைமை உயிர்போல் வைத்திடு;
வாய்மையை வாக்கில் வைத்து வளர்த்திடு;
செல்வம் நிறையச் சேர்த்தி டெப்பினும்
உழைப்பை என்றும் இழப்பது தவறு;
செய்யும் செயலைச் சிறக்கச் செய்திடு;
காலம் வீணாய்க் கழிய விடுபவன்
ஞாலம் மீதுதன் நிலை இழப்பான்;
உனதே உனது தனபதி யானதன்
உன்னத அறிவுரை ஈங்கும்
பின்னரும் கேள்வி பிறவியில் பெறவே!

௯௪: நாயன்மாரின் கொத்தும் புல்லு பிண்டமும்
கடைக் கிராம் பக்கால் கொரத்தி
பண்ட தேத்திரம் பான்றாம புளைப்பது
சித்திய மைன்று சாத்திரம் தெரித்து.
சித்திய மொன்றே சித்தைச் சுண்டிட
சித்திய பேரினா மச்சுக்கள புத்தி
சித்த சினைய சிக்கட் டுக்கார!
உடம்பின் நிற அருகதுள் மருந்தே!
பழுப்பின் நிறப் புரிப்பு தெரிந்து!
கோரா மணிக்கை பாவ மணிதுயில்
உடம்பின் நிற பழுப்பின் நிறா!
சித்திய மருந்தை சித்திரம் பாரதே,
தேர்க்க வொருருவை; சாய்க்க வொருருவ
தொத்திட மொருருவம் சொக்கை வருவும்
கோனே கோமை கோயும் தெய்யும்
கோய கொத்தும் நாக்கில்
தாயது முளைத்து த்தைக்கிறே தொடர்ந்

99. உண்மையில் லாத உளமெல் லென்றும்
இன்மையில் லாததே—தெய்வமே யன்றி!
உண்மையே தெய்வமென் றுரைப்ப திருந்து.
நூறுநூல் கற்று நவின்றே னாயினும்
நூறுநூல் கற்று நகர்ந்தோ னாயினும்
உண்மையில் லாதான் உளத்தில் துள்ளாதால்
மனத்துக்கு மதுவாய் மகிழ்ந்து செய்யினும்
உயர்ந்தத் திலாத வியர்த்தமே உணவும்
திண்டத் தையுறு பயனென் றில்லை;
ஐயம் தீர மெய்யுணர்ந் தன்றி
அகம்விட் டழுக்கம் அகலா ததனால்,
உய்யும் வாழ்வின் ஒளியுண் டாகாத்
தாவா வாழ்வினும் தாழ்ந்ததே யாகும்!
விலங்கு வாழ்வினின் வேறு காது;
சுட்டு மேனியில் சூராசுரியாய்த்
திளைத்து தானையும் திகழ்த்து
மெத்த சிவனுறு மெய்ஞ்ஞா னவனே!

100. உண்மைக் குன்றாம் உறையா புனிதன்
மண்மிசை நீயே வந்தனை மனிதன்
மோசங் காணாது ஏது மங்கிடக்
கடந்தாய் நின்னோர் கொண்டாடுவார்கள்
பொல்லா குன்றாம் புனைந்து கொடுப்பாய்
சொல்லாத எல்லாம் சொல்லியும் பார்க்க
மலம்தன் நீக்கிட மறைத்துனைக் காத்
ததுவே அவர்கள் அழிவிற் கறிகுறி
காமத் தின்முகம் கருமை காட்டிடும்
குரோதத் தின்முகம் கொடுமை காட்டிடும்
உலோபத் தின்முகம் உறுபகை புணர்த்தும்
மோகத் தின்முகம் நோகமே மாகும்
மதத்தின் தின்முகம் இருந்ததை இழந்திடும்
மாச்சரத் தின்முகம் தாழ்த்தும் சாய்யும்
ஆயினும் அனைத்தும் ஒழிந்தால் கடவுள்
மேன்மையா இந்த உலகோர்
இருந்தால் என்றும் இன்பமே பாரே!